

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Tofaş, Oyak-Renault, Elsi, Evas, BP Plas, Sas Metal fabrikalarından; Antalya Turizm İşçilerinden , Bursa, Çorlu Fabrikalarından Haberler
Sayfa: 2-4

İstibdadada eğilenler değil hürriyet için mücadele edenler kazanacak!

Mutfaktaki ve Memleketteki Yangın

Mutfakta yangın var! Geçtiğimiz yıl asgari ücrete yüzde 8 zam yapıldı. Bu yıl kamu çalışanlarına toplamda yüzde 7 zam reva görüldü. TÜİK'in açıkladığı resmi tüketici fiyatları artış rakamlarına göre Temmuz ayında yıllık enflasyon yüzde 9,49. Üretici fiyatları ise aynı dönemde yüzde 15,45 artmış durumda. Tüketici fiyatlarındaki artış zaten yoksulluğun hatta açlığın pençesindeki emekçinin sofrasının daha da fakirleştiğini gösteriyor. Üretici fiyatları ise üretimde maliyetlerin arttığının ve bu artışın önümüzdeki dönemde tüketici fiyatlarını daha da yukarı çekeceğinin bir göstergesi.

Bu rakamlar resmi rakamlar. İşçinin emekçinin mutfağındaki yangının boyutları ise çok daha büyük. Tavuk eti aynı dönemde

yüzde 20,5 artmış. Emekçinin bayramdan bayrama sofrasına koyabildiği koyun eti geçen yıla göre yüzde 28, dana eti yüzde 15 daha pahalı. Merkez Bankası'nın yine resmi gıda fiyatları analizi de sebze ve meyvede fiyat artışının TÜFE'nin üstünde olduğunu ve böyle devam edeceğini söylüyor. Merkez Bankası'na da TÜİK'e de gitmeye gerek yok, pazara insanın vaziyeti halkın feryadından anlarsınız.

İşçinin emekçinin mutfağındaki yangın, memleketi kasıp kavuran siyasi yangından bağımsız değil. Çünkü Erdoğan ve AKP'nin inşa etmeye çalıştığı istibdad rejiminin maddi manevi tüm maliyeti emekçi halkın sırtına yıkılmış durumda. Demokrasi karın doyurmaz. Ama

demokrasinin kırıntılarını dahi yok eden istibdad rejimi insanları sadece hürriyetten yoksun kılmıyor, aç da bırakıyor.

Bir taşeron işçisini düşünelim. Gece gündüz çalışıyor. Evine ekmek götürmeye çaballıyor. Belki kadrolu olsa, sendikalaşsa evine daha fazla ekmek götürebilecek, çocuğunun çocuğunun ihtiyaçlarını giderebilecek. Erdoğan ve AKP'nin istibdadı ne yapıyor? Kadro vaadini terk ettiği gibi, gece 12 saat çalışmayı taşeron şirketler için yasallaştırıyor.

İşçi 12 saat çalışır mesai ücretini de alır mı diyorsunuz? O zaman Türkiye'de yaşamıyorsunuz demektir. Devlet bu yasayla taşeron patronuna arkadayım diyor. Patron durur mu? Fazla mesai ücreti vermeyi

birakın bankaya yatırılan parayı elden geri almalar, düşük sigorta göstermeler, hatta asgari ücretten düşük çalıştırmalar yaygınlaşacak. Bunlar yasal değil, işçi mahkemede hakkını arasın mı diyorsunuz? O zaman televizyon da seyretmiyor, gazete de bakmıyorsunuz demek.

Türkiye'de Cumhurbaşkanı'nın önünde eğilen bir Anayasa Mahkemesi başkanı, cübbesinin olmayan düğmelerini ilikleme çabası yaranacaklarını şaşırıp cümbür cemaat Erdoğan'la çay toplamaya giden bir yüksek yargı var. Her biri cemaatçilikle suçlanmaktan duydukları korkuyla mühürsüz seçimlere, atı alıp Üsküdar'a geçmelere, her türlü yasanın çiğnenmesine karşı üç maymunu oynuyorlar.

Karşısında yerlere kapanırları Erdoğan ise utanmadan sıkılmadan açıkça patronların karşısına çıkıp "OHAL sizin önünüzü açıyor" diyebiliyor. İşçi, emekçi sofrasındaki ekmeği büyütme için çalıp çırpmadan, hakkını aradığında mesela grev yaptığında karşısında "grev mrev yok" diyen istibdad rejimini buluyor!

O halde memleketteki yangını söndürmeden mutfaktaki yangının biteceği de yoktur! İşçi ve emekçiler ekmek için mücadeleyi hürriyet mücadelesiyle birleştirerek zorundadır. Sendikalaşarak, direnerek, grev yaparak verdiği mücadeleye paralel olarak kendi siyasi partisini de inşa etmek zorundadır. Ücret mücadelesinin yanına istibdadı karşı mücadeleleri de yerleştirmelidir.

MESS sözleşme taslakları açıklandı: Şimdi sıra mücadele planında!	5	KHK'lardan padişah fermanına doğru	7	Çanakkale kurultayının sonucu: CHP'nin adaletinde işçiler yoktur	9	Deyrezzor'dan Afrin'e emperyalist plan nasıl bozulur?	10	Trump, Venezüella'dan elini çek!	12
---	---	------------------------------------	---	--	---	---	----	----------------------------------	----

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

Metal işçileri olarak bu oyunu bozarız!

Revizyona çıkmamıza bir hafta kala sarı sendika Türk Metal taslağı açıkladı. Hepimizin aklında sözleşmenin kaç yıl olacağı vardı. Geçen dönem bildiğiniz üzere Türk Metal üç yıllık ihanet sözleşmesine imza atmıştı. Bu dönem açıklanan taslakta iki yıllık yazıyor. Sendika toplamda %38,28 zam talebinde bulunuyor. Tamamlama, kıdem zammı, maktu zam oranları olarak üç gruba ayırmış. Kıdem tazminatının 30 gün olarak hesaplanması, bayram ve tatillerde fazla çalışma ücreti %200 zam talep ediyor.

Açıklanan taslak geçmiş dönemdeki taslaklara göre az da olsa iyi görülüyor ama önemli olan MESS ile masadan nasıl kalkılacağı, rakamların ne derece gerçekleşeceği. Daha önce Türk Metal sendikasının satışlarını çok yaşadık. Taslak açıklanmadan anketler yapılsa da sınırlı kaldı, işçilerin çoğuna sorular hazırlanmadı. İşçilere sorular sorulmuş, görüşleri alınmış gibi gösterildi.

Türk Metal açıkladığı taslak için yüz yılın sözleşmesi olacak

dese de beklentilerimizi karşılayan bir taslak değildir, her dönemde olduğu gibi MESS ile hazırlanmış bir taslaktır. Önceden planlaması yapılmıştır. Türk Metal'e karşı verdiğimiz sendikal mücadele döneminde Renault yönetiminin ve UET şeflerinin mücadelemizden vazgeçirmek için söyledikleri hâlâ aklımızda. Ne yaparsak yapalım boşa uğraştığımızı, MESS'in ne kadar zaman vereceğini önceden belirlediğini, fabrika yansa bile Türk Metal'den vazgeçmeyeceklerini söylediklerini, baskı ve tehditle bizi yıldırma çalıştıklarını unutmadık.

Taslakta maddeler arasında yer alan kıdem tazminatının 30 gün üzerinden kabul edilmesi demek kıdem tazminatımızın fona devredilmesini fiilen desteklemek demektir. Türk-İş defalarca kıdem tazminatının kaldırılması "kırmızı çizgimizdir, kabul edemeyiz" demesine rağmen MESS ile birlikte bu maddeyi taslağa koyarak kıdem tazminatının fona devredilmesini önceden kabul etmiş demektir. İş-

çinin hakkını arayan değil işçinin aklıyla dalga geçen, patronla birlik olup bize karşı çıkarılan yasalara alttan alta destek veren sonra "vatan, millet" diyerek konuyu saptıran bir sendikadır Türk Metal.

Yine büyük bir oyun ve aldatmacanın içindeyiz. Her dönem olduğu gibi yine taslağın üçte birini alarak yüz yılın sözleşmesini yaptık diyerek karşımıza çıkabilirler. Revizyondan dönüştürülen neyin beklediğini tam olarak bilmiyoruz. En iyi bildiğimiz sarı sendikaya güven olmayacağı. Biz kendi gücümüze güvenmeliyiz. Neler yapabileceğimizi 2015'te gördük. Yılgınlığa yer yok. "Olmaz, yapamayız" yerine "yaptık yine yaparız" demeliyiz. Bunun için birleşmeli ve gerektiğinde MESS'e de işbirlikçilerine de haklı taleplerimizi dayatmalıyız.

Türk Metal, MESS ve onun hükümeti hep birlikte karşımıza çıksa bile birlik ve mücadele planlarımız, mücadeleye inancımız ve gücümüz var!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Bıktık usandık!

2017 yıllık iznine çıktık. Gerçi yıllık izin sayılır mı bilinmez. Yılbaşında 10 günlük zorunlu izin kullandırmışlardı. Kalan iki haftalık iznimizi de revizyon döneminde kullanıyoruz, onda da izne çıkmadan tüm dolapları boşaltmamızı istediler. Nitekim dönüştürülen performans düşüklüğü nedeniyle işten çıkarılan arkadaşlarımız oldu.

Türk Metal taslağı açıkladı. Yaptığı anketle hiç alakası yok. Açıkladığı taslağın tamamını alsalar bile toplam %38'lik bir zam söz konusu. Biz Türk Metal'in açıkladığı taslağın yarısını almayan bir sendika olduğunu biliyoruz. Tarih tekrür edecek mi yoksa bizi şaşırtacak mı bunu göreceğiz.

İşçilere yılda yalnızca bir kere kullanabildikleri izinlerini patronlar kendi istediği zaman kullanıyor. İşçi yıllık izininde ya memlekete gidip ailesini

görüyor ya da ailesini alıp tatil yapıyor. Dinlenmeden tekrar işbaşı yapıyoruz. Buna bile ses çıkarmayan bir sendika nasıl olacak da iyi bir sözleşme imzalayacak? Eğer iyi bir sözleşme imzalamazsa, işçiyi memnun etmezse, hem sendika sorgulanacak hem de anketlerde de görüldüğü gibi işini sevemeyen işine bağlı olmayan işçiler çoğalacak ve birçok işçi istifa edecek. Çünkü işçiler çalışma koşullarından, sendikal sorunlardan, meslek hastalıklarından ve bu olumsuzluklar varken hükümetin de işverenden yana tavır almasından bıkmış usanmış durumda.

Tüm bu koşulları düzeltilemek için tek yolumuz var o da mücadele etmek. İşten çıkarmalara karşı hakkımız olan zammı almak için 2015'ten daha büyük, daha etkili mücadelelere imza atmalıyız.

Bursa Alton UPK'dan bir işçi

Grev hakkımı isterim!

Hükümet her ne kadar işçinin elinden grev hakkını almaya çalışsa da, sömürüye karşı direnen birileri var. Pek çok kişinin duyduğu ama açılımının ne anlama geldiğini bilmediği KHK ile akademisyenler atılmaya devam ediyor. Mahkeme süreçleri, davalar, yargıtaylar derken birileri açlık grevi yaparak işini geri istiyor. Fabrikada yaşanan bir taciz olayına ses çıkartan bir kadın işçi işten atılıyor. Mahkeme, dava, yargıtay derken o da fabrika önünde eylemine başlıyor. Sendika sadece özgürlüğünü kullanan bir arkadaş daha işinden oluyor ve yine aynı senaryo. Fabrika önünde işini geri istiyor.

İşten atılmaya devam ederken direnen arkadaşlara polisin mü-

dahalesi gecikmiyor tabi. Gidin hakkınızı mahkemede arayın. Haklıysanız zaten kazanırsınız gibi içi bomboş cümleler kuruluyor.

-Haklıysak niye atıldık polis kardeş...

-Bu hükümet ve bu hükümetin hakimi, yargıtayı varken ben nasıl kazanacağım memur kardeş...

Ekmeğimi kazandığım fabrikadan haksız yere atılıyorum ve ekmeğimi geri istiyorum. Verin benim grev hakkımı.

İşveren, polis, sendika bir olmuş benim emeğimi çalışıyorsunuz. Çalıştığımız yerlerde hakkımızı istiyoruz işten atıyorsunuz. Haklarımızı arayıp eylem yapıyoruz, hapse atıyorsunuz. Hapisten çıkıp mahkemeye gidiyoruz, orada da

karşımıza siz çıkıyorsunuz.

-Biz hakkımızı nerde arayacağız müdür kardeş...

Önce işçiyi bir hak veriyorsunuz. İşçi bu hakkı kullanınca yasadışı getiriyorsunuz. Önceden copla müdahale ediyordunuz. Sonra biber gazı kullanmaya başladınız. Sonrasında plastik mermi derken işi gittikçe abartıyorlar. Yani bir hakkını aramaya gör.

Çocuk olursun bir yandan severler, bir yandan döverler. Okursun adam olursun, iş bulamadın mı da hiç dinlemez söverler. İşçi olup emek dökersin, hakkını istedin mi de gazı yersin.

İşçiler şu anda zincire bağlı bir devdir. Ve bu dev mutlaka zincirini kıracaktır.

GREV HAKKIMIZI İSTERİZ!

Bursa Prysmian'dan bir işçi

Kurbanlık almayı bırak çocuklarımıza bayramlık dahi alamadık

Cebimde 100 lira borç aldığım bir para ile bayram mı olur? Arkadaşlarımızın çoğunun durumu böyle. Şayet ailesinden varlıklı değilse işçiler gündelik yaşamı idame ettiremez durumda.

Tek umudumuz 2017 sözleşmesi. Sendikalardan yalnız başına bir beklentimiz yok. İşçinin iradesi olmadan, işçinin birliği

olmadan, en önemlisi de işçi denetimi olmadan sendikaların bir şey yapacağı yok. 20 yıllık işçiyim. Geriye dönüp baktığımda işçinin mücadelesi dışında boş vaatlerden başka bir şey görmedik.

Ümidim genç arkadaşlarda. 1600 liraya ağır sanayide çalışan bu gençler 5 Mayıs metal grev-

lerinde neler yapabildiklerini gösterdiler. Aynı kararlılıkla ve birbirimize kenetlenmeyle, sendikamızı daha fazla mücadele etmeye iterek sarı sendikaların olduğu yerlerde sarı sendikalara rağmen daha iyi bir sözleşme yapacağımıza inanıyorum. Hepinize iyi bayramlar diliyorum.

Yaşasın sınıf dayanışması!

Bursa Elsi'den bir işçi

Bayramı burnumuzdan getirdiler

Merhaba arkadaşlar, çalıştığım fabrikada bayramda izne çıkacağımız için bize günlerce aralıksız mesai yaptırıldılar. Bizler bayramda ikramiye beklerken avans ödemesi bile yapmaya tenezzül etmeyen patron, bir de maaşları bayram sonunda yatıracağını duyurunca benim gibi gurbette çalışan birçok işçi hayal kırıklığına uğradı.

Son iki haftadır lojistik müdürü fabrikada kritik nokta olan Boş Termo Teknik (söylendiği gibi yazıyorum) bölümü için işçilere uygulayabileceği bütün baskıları uygulamaya başladı. Hal böyle olunca biz işçiler de baskılar yüzünden doğru bildiğimizi bile yanlış yapar olduk. Bu sefer de kalite müdürünün azarını işitmeye başladık. Vardiya amirimiz araya girip beyaz yakaları bölüm içerisinden

çıkarmaya çalışınca da işten atılmaya çalışarak savurarak sindirmeye çalıştılar.

Bayram vesilesiyle işlere ara verilmesini bahane eden kraldan çok kralcı beyaz yakalar, daha bayrama bile gitmeden biz işçiler üstünde mesai zorlaması yaparak bayramı bile burnumuzdan getirdiler.

Zorunlu mesailer başladığından beri mesaiye kalamaz raporu olan iki arkadaşımıza baskı uygulayarak zorla mesaiye bırakmaya çalışıyor, üstüne bir de tutanak tutarak tazminat-sız işten çıkarmaya çalışıyorlar. Bizim yaşadığımız sorunların benzerlerini eminim ki farklı fabrikalardaki işçiler de yaşıyor. Biliyoruz ki bu düzen böyle gitmez, gelin birlik olursak zorunlu mesailere ve baskılara dur diyebiliriz.

Fabrikalardan haberler

Antalya-Belek Vera Otel'den bir turizm işçisi

Haklarımızı alana kadar mücadelemiz bitmeyecek

Merhaba ben Ten Tur'un otel kolunu oluşturan Vera Otel çalışanlarından biriydim. Biriydım diyorum çünkü geçtiğimiz sezon yani 2016'da yaz sezonu sonuna kadar bu şirkette çalıştım. Geçen sezon sonu ise şirket sektörü daralmaları öne sürerek otellerini kapatıp yaklaşık olarak 1600 tane Ten Tur ve Vera Otel çalışanını maaşlarını ödemeyerek mağdur etti. Bu rakamları ben kendi kafamdan söylemiyorum. Bizzat bu şirketlerin sahibi, bir toplantıda kendisi söylemiştir.

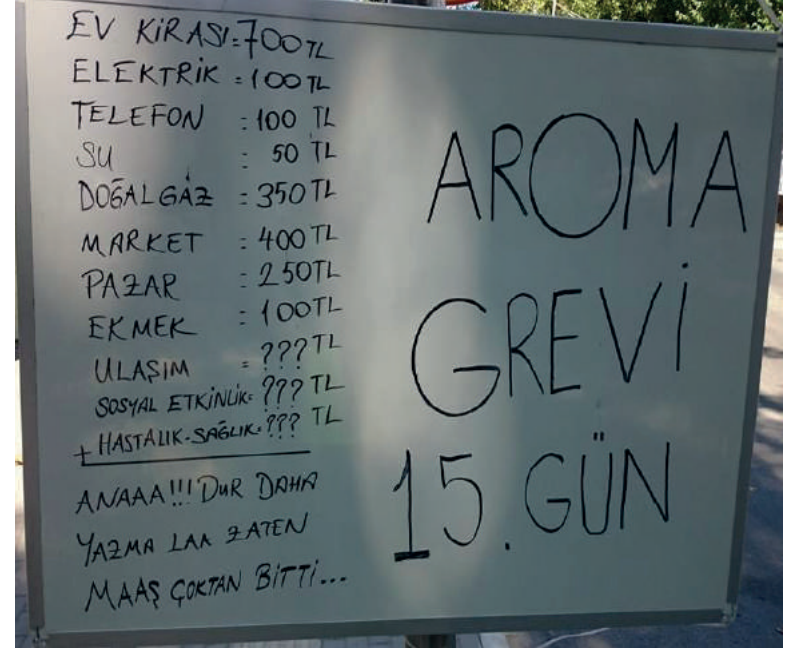
2016 Aralık ayından bu yana

10 aydır. İçeride kalan Ekim, Kasım ve Aralık ayları maaşları ve tazminatlarımızın ödenmesi için bekliyoruz. Her seferinde şirkete ne zaman ödeme yapacaksınız diye sorduğumuzda ise bugün yarın diyerek bizi oyalayıp sonunda oteli kapattılar. Daha sonraki süreçte ise hukuki süreci başlatmamızı engellemek için sürekli olarak bize birbirinden farklı ödeme planları sunup durdular. Planları kabul etmemiz durumunda ise; "isterseniz mahkemeye verebilirsiniz ama OHAL'de hiçbir mahkeme

sonuçlanmıyor, sizinki de sonuçlanmaz biz de bu zaman zarfında şirketi kapatıp borçlardan kurtuluruz" diyerek yıldırma politikasını kullandılar.

Tabi bizi oyaladıkları süreçte boş durmayıp otelleri Anı Tur'a kiralanmış gösterip Anı Tur'la ortak olup otelleri tekrar açtılar. Biz otelin önüne gittiğimiz de ise yeni bir planla karşımıza çıkıp alacaklarımızı ancak 2018'de ödeyebileceklerini söylediler. Bu süreçte de hukuki süreç başlattığımızı gördükleri için otelin içindeki malları Anı Tur'un üstüne geçirdiler ki icra yoluyla alacaklarımızı tahsil edemeyelim. Şu anda hiç gerçekleşmeyecek planlarla ve OHAL'le fiili mücadelemizin önünü kesebileceklerini sanıyorlar ama yanılıyorlar. Biz haklarımızı alana kadar bu mücadeleyi sürdüreceğiz. Verdiğimiz mücadeleyi gün gün büyütürük sesimize ses katarak haklarımızı almak için mücadele edeceğiz.

"OHAL"de Aroma'da grev var!

Bursa Gürsu'da bulunan Aroma meyve suyu fabrikasında Tek Gıda-İş Sendikası üyesi işçiler 17 Ağustos'ta saat 07:00 itibariyle greve çıktılar. İşveren toplu sözleşme sürecinde işçilerin taleplerini karşılamayınca, yaklaşık 35'i Aroma Su'dan ve 38'i mevsimlik işçi olmak üzere 292 işçi grev kararı aldı.

İşçiler, toplu sözleşme görüşmelerinde maaşlarına seyyanen net 460 lira artı 13 lira sene başına kıdem zammı talep ettiler. Ayrıca mevsimlik işçiler için kadro talebi de sendika tarafından ileri sürüldü. Maaşların asgari ücretin biraz üstünde olmasına, fiilen 16 saati bulan çalışma saatlerine, iki üç kişinin yapacağı işi tek işçiye yüklemelerine ve 7 ay boyunca işçilerin hiç zam alamamalarına rağmen işveren bu talepleri kabul etmeyip, 275 lira brüt seyyanen maaş artışı teklif etti.

Bu teklifi kabul etmeyen sendika grev kararı alınca, Aroma yönetimi grevden bir gün önce (16 Ağustos) işçilerin evlerine bir yazı gönderdi. Yazıda, eğer işçiler greve çıkarsa ve istedikleri zammı kabul ederlerse fabrikanın batacağına dair cümleler yer aldı. Daha ziyade işçi ailelerini etkilemeye yönelik ifadeler kullanıldı. Grev başladıktan sonra da fabrika yönetimi, sendikanın istediği zammı kabul ederse fabrikanın batacağına dair söylemlerini değiştirmede. Ancak Aroma'nın bu ay yayınladığı dergisinde bu durumun tam aksine, fabrikanın ne denli iyi durumda olduğundan, 35 ülkeye ihracat yaptığından, yeni pazarlara girdiğinden söz ediliyor. Aroma işvereni meyve özlerini meşrubat haline getirerek 35 ülkedeki insanlara sunan işçiler olduğunu unutup ya da daha doğrusu bilmezden geliyor. Ama işçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak, onlar olmadığında bırakın 35 ülkeye ihracatı, tek bir meyve

suyu kutusunun Gürsu'dan çıkamayacağını gösteriyorlar.

Grev devam ederken işveren Tek Gıda-İş ile görüşme teklif etti. Beklenenin altında bir teklif sunulunca işçiler greve devam kararı aldılar.

Grev süresi boyunca sabah ve akşam servislerini sloganlarla ve alkışlarla karşılayan işçiler beyaz yakalılara yönelik "susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganını sıkça atıyorlar. Aromad'a çalışan beyaz yakalılar da zaman zaman servisin içinden el sallayarak grevdeki arkadaşlarına desteklerini belli ediyor. Ayrıca başka fabrikaların servisleri, otobüsler, tırlar ve araçlar grev alanından geçerken kornalarıyla greve destek oluyorlar.

İşçiler birliktelikleri ve yüksek moralleriyle talepleri kabul edilene kadar greve devam etmeye kararlılar. OHAL'in hak aramaya ve grev yapmaya engel olmadığını gösteriyorlar. Metal sektöründe MESS'le yapılacak sözleşmeler yaklaşırken ve Bursa yine ciddi bir mücadeleye sahne olmaya hazırlanırken, gıda işçisinin grevi tüm sınıfa moral veren, tüm emekçilerin öz güvenini arttıran bir etki yaratabilir. Bunun için de işçiden ve emekçiden yana olan herkesin Aroma gıda işçisinin sesine güç katması ve bu haklı mücadelede onlara destek olması son derece önemli.

Emeğine ve geleceğine sahip çıkan, grev yaparak sınıf kardeşlerine örnek olan Aroma işçisinin onurlu mücadelesine selam olsun.

Antalya Kundu bölgesinden bir turizm işçisi

Sadece maaşlarımız için değil tüm haklarımız için mücadele etmeliyiz

2015 yaz sezonundan bugüne kadar turizm patronları krizi fırsata çevirdiler. Kriz bahanesini işçilerin haklarını gasp etmek için mükemmel bir fırsat olarak kullandılar. Az işçiye çok iş yaptırıldılar. Sürekli olarak ücretsiz fazla mesai yapan işçinin hakkı olan haftalık iznini bile sanki lütufmuş gibi kullandırıldılar.

Bir de tüm bunlar yetmiyormuş gibi kendilerini her yerde mağdur gösterip milyon dolarlık teşvik kredileri aldılar. Otelde çalıştıracağı işçiyi bile İşkur üzerinden gösterip, sigortalarıyla maaşlarını işsizlik fonundan al-

dılar. Tüm bunlar da patronların kâr hırslarını kesmedi. İşçilerin maaşlarını ödememeye başladılar. Zaten aldığımız parayla temel ihtiyaçlarımızı zor karşılarken kışın oluşan borçlarımızın üstüne bir de çalışırken borç yapmaya başladık. Sadece bir otelde değil birçok otelde durum aynı, herkesin en az üç maaşı içeride. Artık karın tokluğuna da çalışmıyoruz. Çalışma bakanlığına şikâyet ettiğimizde ise cep telefonuna kaydedilmiş hazır mesaj gibi mahkeme açabilirsiniz diye tebligat gönderiyor. Artık turizm sektöründe, devlet patronun otelindeki bir departmanı gibi çalış-

ıyor. Biz işçiler maaşlarımızı ancak önemli gün ve haftalarda mücadele ederek ya da otelin önünde boğazımıza kırık şişe camı dayayarak alabiliyoruz. Böyle olaylar artık sık sık yaşanıyor.

Biz işçiler sadece maaşlarımız için değil turizm sektöründeki tüm sorunların çözümü için birlikte mücadele etmeye başlamalıyız. Sadece maaşlarımız için değil tüm haklarımız için iş isten geçtikten sonra değil bugün mücadeleye başlamalıyız. Turizm patronların birlikte hareket etmelerine karşı biz de hep birlikte harekete geçmeliyiz.

Antalya'dan turizm otel işçileri

Biz turizm işçileri için açlık ayları geliyor

Turizm sezonu bitiyor. Biz turizm işçileri için işsizlik yani açlık ayları ekim ayı itibari ile başlayacak. Biz işçilerin çalıştığı oteller tek tek kapanıp bizi askı denilen işsizliğe mahkum edecekler. Bilmeyenler için askı tanımını biraz açıklayalım. Askı, turizm patronlarının biz işçileri tazminat vermeksizin işten rahat rahat çıkarabilmesinin kılıfıdır. Sözde kışın çalışmadığımız halde otelle bağlarımızın kopmaması anlamına geliyor. Yani sigorta ve hayatını geçireceğin maaşın olmadığı halde bir işletmeye kayıtlı gözükyorsun.

Geçen sezondan bu yana tu-

rizm patronları kriz bahanesiyle geçimimizi sağladığımız ayları da yaşamaz hale getirdiler. Birçok otel de işçiler nerdeyse hiç maaşlarını alamadan sezonu kapatmak zorunda kalıyor. Bu sene turizmde bir de İşkur dayatması yapıldı. Göstermelik bir sigortayla asgari ücrete çalıştırıldık. İşkur üzerinden verdikleri maaşlar aslında ne patronların ne de devletin kasasından çıkıyor. Yıllarca bizden topladıkları paralarla oluşturdukları işsizlik fonunu işsiz kaldığımızda, türlü sebeplerle vermezlerken, bu sezon patronlara bir kıyak olsun diye turizm işçi istihdamı adı

altında dağıttılar. Artık turizm patronlarının tek derdi bu sezon nereye daha şatafatlı bir otel açacaklarını düşünmek. Biz işçilerin derdi ise elimizde kalan üç kuruş ile kışın nasıl geçineceğimiz...

Her sezon canımızı dişimize takıp çalışırken her kişi işsiz kalmamıza bir son vermeliyiz. Artık 12 ay güvenceli iş için hep beraber bir arada mücadele etmeliyiz. Askıya karşı örgütlenip hep beraber dur demeliyiz. Kışın işsiz kalacaksa bile sezonda insanca koşullarda ve kışın açlığa terk edilmeyeceğimiz bir ücretle çalışmalıyız.

Emekçinin Sözü:**Orkide işçisinin sendika hakkını elinden alamayacaksınız!**

15 Temmuz Fetö/PDY soruşturması kapsamında cezaevine giren Ahmet Küçükbay'ın sahibi olduğu Orkide Yağ Fabrikası'nda çalışan bir işçiyim. Şirkete TMSF tarafından kayyım atandıktan sonra yönetime geçen kayyım yetkililerince yapılan toplantıda işçilerin korkuması gerektiği, üretim ve istihdamın arttırılacağı söylendi. Biz işçiler de doğal olarak kendimizi güvende hissedip, koşulları daha da iyileştirmek için Hak-İş konfederasyonuna bağlı Öz Gıda-İş Sendikası çatısı altında örgütlenmeye başladık.

Daha sonra bütün kamuoyunda da bilindiği gibi kayyım yetkilileri Küçükbay ailesinin çıkarları yönünde hareket edip tam 3 kez sendikali işçileri işten çıkardı. Yapılan eylemler sonucu iki defa özür dileyerek işçileri geri aldı. Fakat bu sefer durum farklı. 75 gündür süren direnişimiz

boyunca kendimize hiçbir muhatap bulamadık. Kayyım hiçbir görüşmeye yanaşmazken tam tersi hareket etmeye devam ediyor. Fabrikada işleri yetiştirmediği için işçilerin zorunlu fazla mesaiye bırakıldığını, başka fabrikalardan işçilerin getirilip çalıştırıldığını biliyoruz. Bu da yetmezmiş gibi iş bulma sitelerine ilan verip işçi alımı yapacaklarını duyurdular. Fakat görüşmeye gelen işçiler eylem alanını görüp bizlerle görüşüp vazgeçiyorlar.

Bizler tam 75 gündür fabrikanın önünde direniyoruz, daha güzel günler için, evimize bir dilim fazla eklemek götürebilmek için, onurumuz için ve sadece işten çıkarılan değil içeride çalışmakta olan işçilerin haklarını almaları için direniyoruz.

25 Ağustos tarihi itibarıyla direnişimize bayram arası verdik. Dönü-

şümüz çok daha güçlü olacak. Çünkü birleşerek geliyoruz. Direnişimiz süresince çadırımızı ziyaret eden tüm dostlara selam olsun. Gelen kim olursa olsun, hangi sendikaya üye olursa olsun, ortak kaygımız emek diyen kardeşlere selam olsun.

Bizim direnişimiz sadece Orkide işçisinin kavgası değil, İzmir'de işçisine zulmeden işverenle ezilen işçinin kavgasıdır ve örgütlü işçi her zaman kazanır.

Biz işçiyiz,
Üreten biziz,
Çalışan biziz,
Güç biziz,
Ve siz,

Anayasal hakkımız olan sendika hakkımızı elimizden alamayacaksınız!

Orkide direnişinden direnişçi bir işçi

TTK'da sözleşme imzalandı, sıra özelleştirmeye karşı mücadelede!

Türkiye Taşkömürü Kurumu'nda (TTK) 2017-2018 yıllarını kapsayan 27. dönem toplu iş sözleşmesi çok uzun bir süre sonra, 24 Ağustos'ta imzalandı.

Maden işçileri adına görüşmeleri Genel Maden İşçileri Sendikası'nın (GMİS), Kamu İşletmeleri İşverenleri Sendikası (Kamu-İş) ile yürüttüğü görüşme sürecinde uzlaşma sağlanamayan 10 madde genel olarak ücretler üzerineydi.

Sendika yönetimi, sözleşme imzalandıktan sonra "Ülkenin ve kurumun içinde bulunduğu sıkıntıları bilerek yaptığımız teklifler geç de olsa anlayışla karşılandı. Her şey tam olarak istediğimiz gibi olmasa da bizleri mutlu eden bir sözleşme imzaladık" şeklinde bir açıklamayla maden işçisini bilgilendirdi. Bu açıklamada "geç de olsa" ifadesi dikkat çekiyor. Sürecin bu kadar uzun sürmesinin nedeni, sadece ücretler konusun-

da anlaşmaya varılamamış olması mıydı?

Kamudaki diğer sektörlerde toplu iş sözleşmeleri teker teker imzalanırken TTK'da uzun süre gelişme olmaması haklı olarak maden işçisini kaygılandırmıştı. İlk başlarda toplu sözleşme görüşmelerinin sorunsuz ilerlediğini belirten sendika yönetimi, görüşmelerin bu kadar uzaması karşısında maden işçisine bu süreçte tatmin edici cevaplar verememişti. Gerçek daha sonra ortaya çıktı ki, işveren sendikası Kamu-İş, görüşme talebine bile yanıt vermemiş! Yani aslında son toplantıya kadar ücretlerin görüşüldüğü bir toplantı dahi gerçekleşmemiş.

Daha önce Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın özelleştirme tartışmaları sırasında sendikaların görüşme talebine cevap vermeyen tavrını bu kez de Kamu-İş sergiledi. Kamu-İş'in bu tutumu karşısında GMİS, yasal süreci geçirme-

mek ve yetkisini kaybetmemek için 29 Ağustos'ta uygulanmak üzere prosedür gereği grev kararı almak zorunda kaldı.

TTK özelleştirme kapsamından çıkarılsın, işçi alınsın

TTK'da sözleşmenin imzalanmış olması, kimseyi rehavete sürüklememeli. Çünkü işçi sayısı her geçen gün azalıyor. Ayrıca TTK henüz özelleştirme kapsam ve programından çıkarılmadı. Bakanlığın ve Kamu-İş'in, işçilerin görüşme talebini yanıtsız bırakan tutumu da tehlikenin geçmediğini açıkça gösteriyor.

Bundan sonraki süreç, randevulara cevap bekleyerek geçecek bir süreç değil. Maden işçisi öncelikle "TTK özelleştirme kapsamından çıkarılsın" ve "TTK'ya işçi alınsın" taleplerini merkezine alan işyeri komitelerini kurmalı, bu taleplerin gerçekleşmesi için şimdiden mücadele hazırlığını yapmalıdır.

Adularya Maden işçilerinin ücretleri ödenmiyor!

Eskişehir'in Mihalicçik ilçesinde bulunan Adularya Enerji Elektrik Üretimi ve Madencilik Anonim Şirketi'nin patronları, 15 Temmuz'un ardından Gülen cemaatiyle ilişkileri nedeniyle tutuklanmışlardı. 22 Temmuz 2016 tarihinde ise şirkete kayyım atanmıştı. Şirket 3 Eylül'de Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'na (TMSF) devre-

dildi. Adularya Maden bünyesinde yeraltında 600, yerüstünde 400 ve santralde 80 olmak üzere 1080 işçi çalışıyor.

6 yıldır Adularya Maden'de çalışan bir maden işçi gazetemize yaptığı açıklamada 3 aydır hiçbir ücret alamadıklarını söyleyerek ve "Evin ihtiyaçlarını da ancak eşimden dostumuzdan borç alarak ve ek işlerde çalışarak karşılıyoruz. Daha önce de ücretlerin düzensiz ve parça parça ödemesi yüzünden geçim sıkıntısına düştük, borçlarımızı ödeyemez hale

geldik, icralık olduk. Konunun çözümlenmesi için sendikamız gerekli girişimlerde bulundu ama TMSF'den hiçbir dönüş olmadı. Hiçbir devlet yetkilisi bize cevap bile vermedi. Devlet bize 3 aydır maaş vermiyor. OHAL sebebiyle buna karşı tepki de geliştiremiyoruz. OHAL'i her türlü işçi hakkını engellemek için kullanıyorlar" diyerek haklı tepkisini dile getirmişti.

Aradan geçen zamanda işçiler ücretlerini alabilmek ve seslerini duyurmak için çeşitli eylemler yaptılar ve kamuoyu oluşturdular. Bunun sonucunda işçiler, ücretlerinin bir kısmını aldılar. Ancak ücretlere hâlihazırda uygulamada olan toplu iş sözleşmesinde yer alan ücret zammı da yansıtılmadı. İşçilerin Temmuz ve Ağustos ücretleri ise hâlâ ödenmedi.

Patronların serveti, işsizliğin oranı artıyor

Geçtiğimiz ay Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) Mayıs 2017 iş gücü istatistiklerini açıkladı. Verilere göre işsizlik %10,2 oranında arttı. Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaşta kişilerde işsiz sayısı, geçen yılın aynı dönemine göre 330 bin kişi artarak 3 milyon 225 bin kişi oldu. Yani Türkiye'de en az 3 milyon 225 bin kişi işsiz!

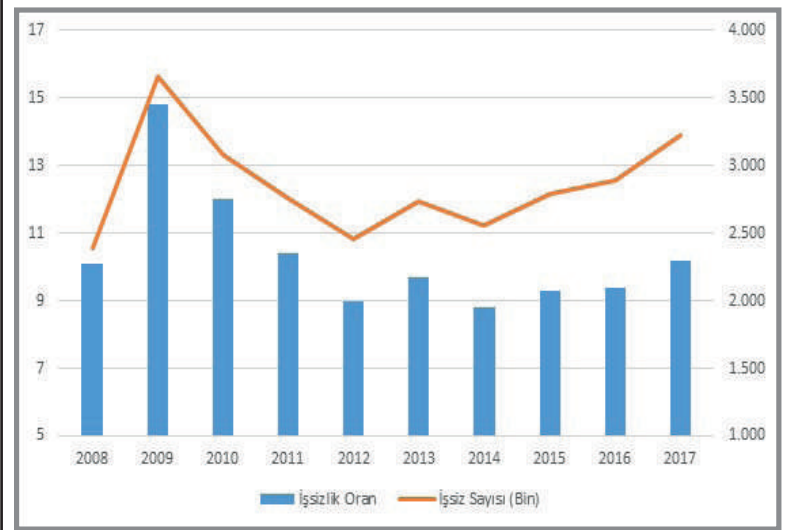
Gerçek işsizlik resmi işsizliğin neredeyse iki katı

Neden en az dediğimizi açıklayalım. TÜİK, araştırma yaptığı dönemde, iş aramak için son üç ayda iş arama kanallarından en az birini kullanmış ve iki hafta içinde işbaşı yapabilecek

servetlerine servet katmaya devam ediyor.

İşsizliğin nedeni belli: patronlar ve kapitalist iktidar

Patronlar her zaman az kişiye çok iş yaptırma derdinde. Olabildiğince az insanı düşük ücretle ve çok çalıştırmak, fazla mesai yaptırıp ücretlerini ödememek, istediği zaman işten atabilmek onların kârlarını artırmanın en temel yollarından. İlan etikleri OHAL'in patronların çıkarına olduğunu açıkça söyleyen AKP hükümeti sendikalaşmayı engelleyerek ve haksız işten çıkartmalarda patronların yanında yer alarak işsizliğin daha da artmasına neden oluyor. Son olarak taşeron patronlarına işçileri gece boyu 12 saat

durumda olan, 15 ve daha yukarı yaşta kişileri işsiz kabul ediyor. Yani TÜİK'in araştırma yaptığı dönemde iş başvuruları yapmaktan yılmışanız ve son başvurunuzu beş ay önce yapmışsanız TÜİK'e göre işsiz değilsiniz. Umudunu keserek iş aramayı tamamen bırakanları da sayarsak işsiz sayısı neredeyse iki katına çıkıyor.

Geçmiş verilerle kıyaslasak, Türkiye'deki işsizlik oranının 2012 yılından bu yana en yüksek seviyesine ulaştığını görüyoruz. Ülkede işsizlik almış başını gidiyorken dünyada da sefalet endeksinde altıncı sıradayız. Bu sefaleti yaşayanlar, yoksulluk sınırının neredeyse dörtte birine denk gelen asgari ücretle geçinmeye çalışan emekçiler ve bu kadarını bile bulamayan işsizler... Patronların cephesinde durum böyle değil. Ülkenin büyük patronları

sömürme serbestliği veren bir yasa geçiren AKP'nin, işsizliği ortadan kaldırmaya niyetli olmadığını açık.

İşsizlik sorunu çözümsüz değildir

İşsizliğin çözümü belli. Üstelik çok da zor değil. İş saatlerinin azaltılması ve mevcut işlerin çalışan nüfusa göre paylaşılması. Herkese iş güvenesi sağlayarak işten atmanın yasaklanması. Ancak işsizliğin ortadan kaldırılması patronların ve kapitalist iktidarın çıkarına değil. Kapıda daha ucuza çalışmayı bekleyen milyonlar olmadan işçileri sömürmeyeceklerini biliyorlar. Sorunun nedeni onlar, çözüm ise emekçilerde. Onların bu sömürü seferberliğine karşı işçi işsiz bir olup örgütlenmeli ve emekçinin çözümü için birlikte mücadele etmeliyiz.

MESS sözleşme taslakları açıklandı: Şimdi sıra mücadeleye planında!

Metal sektöründe grup sözleşmeleri yaklaşırken, Türk Metal'in ardından DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş de taslağını açıkladı. MESS sözleşmesinde yer alacak yetkili sendikalardan Hak-İş'e bağlı Çelik-İş ise taslağını henüz resmen açıklamadı. Ancak genel beklenti Çelik-İş'in Türk Metal'in taslağını temel alacağı yönünde.

Taslaklar şekillendi

Birleşik Metal, 9 liradan az olan saat ücretlerinin 9 liraya tamamlanmasını, her kıdem yılı için saat ücretine 10 kuruş ve bunların üzerine maktu olarak saat ücretine 2,40 liralık zam verilmesini istiyor. Birleşik Metal, ikinci altı ayda enflasyon üzerine 2 puan, üçüncü altı ayda yüzde 6 artı enflasyon farkı, dördüncü altı ay için ise enflasyonun üzerine 2 puan teklif ediyor.

Birleşik Metal sektörde çalışan işçilerin yüzde 25'inin en fazla 3 yıllık olduğunu vurguluyor. 2015 yılındaki asgari ücret zammına rağmen yeni işçilerin nispeten düşük kalan ücretlerinin dikkate alınması gerektiğini savunuyor. Birleşik Metal'in taslağının ayrıncı olan yönü ise zamlarda değil. İhbar tazminatının 2 hafta artırılması, sözleşme kapsamındaki iş yerlerinde özel istihdam büroları ile kiralık işçi istihdam edilmesinin engellenmesi, haftalık iş saatinin 45 saatten 37,5 saate indirilmesi ve MESS'in 3 yıllık sözleşme dayatmasına karşı bir kez daha 2 yıllık sözleşme önerilmesi Birleşik Metal'in taslağında öne çıkan noktalar. Türk Metal'in taslağında da 2 yıl var. Ama 2015'te 3 yılı hemen kabul eden Türk Metal, birçok fabrikada üye sayısı neredeyse sıfırlanmış durumda 3 yıl boyunca yetkili olmanın avantajını mücadeleyi kırmak için kullanmıştı.

Birleşik Metal'in açıkladığı taslakla birlikte zam oranları açısından metal işçisinin MESS'in karşısına çıkartacağı talepler büyük oranda şekillenmiş oldu. Bu talepler tamamen karşılanırsa bile metal işçisi yoksulluk sınırını aşma şansına sahip değil. Yine de MESS, bu rakamların aşağı çekilmesi için büyük bir çaba içerisinde olacaktır. Özellikle de sendikaların ortak talebi olan 2 yıllık

sözleşme karşılığında MESS'in yeniden masaya 3 yıl dayatmasıyla gelmesi bekleniyor.

Grevci sendika, grev kırıcı sendika, yedek sarı sendika

İlk taslağı açıklayan Türk Metal, önerdiği rakamlar sanki kabul edilmiş gibi bir reklam kampanyası başlatmıştı. Bu tavrın güven vermektense uzak olduğu açık. Hele ki MESS'le sürekli işbirliği içinde olan Türk Metal söz konusu ise. Birleşik Metal sendikası ise taslağını sade bir basın açıklaması ile duyurdu. Geçtiğimiz yıl Asil Çelik ve EMİS sözleşmelerinde grev kararı olarak bunu uygulayan, grevler yasaklandığı halde fabrikalar içinde fiili mücadeleyi sürdürerek sınırlı da olsa kazanımlar elde etmeyi başaran Birleşik Metal'in işçiler nezdindeki referansı çok daha kuvvetli. Birleşik Metal halihazırda Düzce'de Tekno Maccaferri fabrikasında bir aydır grev yapıyor. Bu grev yasaklanmadı ama Birleşik Metal üyesi işçiler patron, devlet, jandarma üçgeninde bir grev kırıcı odaya karşı mücadele yürütmek zorunda.

Bu deneyimler son derece önemlidir ve MESS sürecinde de belirleyici olacaktır. Birleşik Metal, eksikliğiyle fazlasıyla bu sürece grev deneyimleriyle geliyor ve masada talepleri kabul edilmediğinde işçilere gerçekçi bir mücadele alternatifini sunabilecek durumda. Grev silahını kullanmak, grev yasaklandığında fabrika içinde direnişi sürdürmek ya da grev kırıcılarına karşı fiili direniş yapmak Birleşik Metal'in sadece savunduğu değil uyguladığı seçenekler. Türk Metal ise son yılları grev yapma değil grev kırma tecrübesi kazanarak geçirdi. Çelik-İş ise Tofaş işçilerinin fiili grevinin ardından, işçilerle protokol imzalararak, grevin taleplerini sahiplenerek bu fabrikaya girmiş, geçtiğimiz yıl ise MESS ve Türk Metal ile gizli anlaşma yaparak bu fabrikadan çekilmişti. Başka fabrikalarda da bu anlaşmanın gereğini yapan ve kendine umut bağlayan işçileri satan Çelik-İş kendisini sektörün yedek sarı sendikası konumuna düşürmüş vaziyette. Bu anlamda işçiler sadece MESS'le değil sarı sendikalara karşı da mü-

cadele etmek üzere hazırlanmak zorunda.

Metal işçisi 2015'in mücadele deneyimi ile hareket etmeli

2015 yılının büyük metal grevlerinin deneyimi, yaklaşan mücadeleye ışık tutmalı. Kısaca hatırlayacak olursak, Bosch fabrikasında sarı Türk Metal'e isyan ve Birleşik Metal'in örgütlenmesi tamamına ermesinde de Türk Metal bu fabrikada, işçiden korkusundan nispeten yüksek bir sözleşme imzalamış, aynı sözleşmeyi isteyen Renault, Tofaş, Ford, Delphi, Türk Traktör, Coşkunöz, Mako ve daha pek çok fabrikada işçiler isyan etmiş, fiili grevler çıkmıştı. Bu grevlerden iki ay önce Birleşik Metal'in MESS'e karşı 15 bin işçiyi kapsayan bir greve çıktığını, bu grevlerin yasaklansa ve başarıya ulaşmasa da mücadele atmosferine katkı sunduğunu hatırlamak lazım.

Sendikana sahip çık, örgütlen, denetle!

Yeni dönemde Birleşik Metal'in, grev kırıcılığa karşı mücadele, yasaklanan grevlere karşı fiili direniş deneyimlerinin yanına, metal işçilerinin hiçbir sendika çatısı altında olmadan, kendiliğinden bir hareketle gerçekleştirdiği fiili metal grevlerinin de deneyimini katmak gerekiyor. Her durumda işçilerin tabandaki örgütlülüğünü ve iradesini kuvvetlendirmek büyük önem taşıyor. Sendikaya her durumda sahip çıkmak, örgütlülüğü korumak ve güçlendirmek ama mutlaka denetlemek metal işçisinin temel şiarı olmalı. Metal grevleri hiçbir sendikadan başaramadığı kadar çok sayıda işçiyi kapsamış, haftalarca dev fabrikaları durdurmuştur. Ne var ki bu mücadele de sendikasızlığın bedelini koordinasyon eksikliği ve mücadelenin sürekliliğini sağlayamayarak ödemmiştir. MESS sözleşmeleri mutlaka yeni mücadeleleri gündeme getirecektir. Hangi sendika yetkili olursa olsun tüm metal fabrikaları bu mücadelelere ev sahipliği yapmaya adaydır. 2015'ten bu yana metal işçisinin verdiği tüm mücadeleler ortak deneyim olarak yeni sınıf kavgalarına ışık tutacaktır.

Levent Dölek

MESS sözleşmesinde tuzaklara dikkat!

MESS sözleşmelerinde sendikalar taslaklarını açıkladı. Söz konusu rakamların şirketlerin kârları ve sömürü oranları karşısında devde kulak olduğunu, tüm talepler gerçekleşse bile metal işçisinin yoksulluk sınırını aşamayacağını yazmıştı. Şimdi taslaklar açıklandıktan sonra gözler pazarlık sürecine çevrilmiş durumda. İşçinin pazarlık masasında üretimden gelen gücünden ve bu gücü kullanabilmek için örgütlülüğünden başka kozu yok. Sözleşmenin kaderi bu kozların kullanılıp kullanılmayacağına bağlı.

Birleşik Metal grevlerle geliyor

Birleşik Metal, 2015'te MESS'e karşı greve çıkmıştı. Grevin yasaklanmasına rağmen bir dizi fabrika MESS'ten ayrılarak müstakil ve 2 yıllık sözleşmeler imzalamışlardı. Bu şirketler daha sonra EMİS adı altında birleşti. Birleşik Metal, EMİS'e karşı da greve gitti. Yine grev yaşağı ile karşılaşan Birleşik Metal bu sefer fabrika içinde direnişi sürdürme yoluna başvurdu. Asil Çelik ve son olarak Tekno Maccaferri de Birleşik Metal'in grev pratikleri içinde yer alıyor. İlk EMİS'ten hemen önce yasaklanmıştı. Maccaferri'de ise jandarma, hükümet ve patron işbirliği halinde grevi kırmaya çalışıyor ama mücadele sürmekte. Yani grev kuzu kullanılacaksa bunu yapabileceğini sözde değil pratikte gösteren Birleşik Metal.

Türk Metal eski Türk Metal ama taban farklı

Türk Metal'in bu tür bir mücadeleye girişmeyeceğini biliyoruz. Ama artık Türk Metal 2015 yılındaki Türk Metal değildir. Renault'da, Tofaş'ta, Ford'da ve 2015'in fiili grev deneyiminden geçmiş fabrikalarda farklı bir işçi grubu var artık. 2015'teki mücadelenin merkezinde yer alan Renault'da temsilci ve delegeler seçimleri tabandaki değişimi bir ölçüde sendika içine doğru taşıdı. Eskiden fabrikada ağa gibi dolaşan, işçi üzerinde terör estiren sarı sendikacıların yerinde şimdi hâlâ işçinin güvenini kazanmamış da olsa işçiden bir ölçüde korkan, zamanı geldiğinde ona hesap verme zorunda kalacağını hisseden bir grup var. Bu durum 2017 sözleşmesinde işçiler lehine büyük bir potansiyel olduğunu göstermektedir.

OHAL'den değil yalandan kork

Tabii hiçbir şey kolay olmayacak. Sözleşmenin yolu şimdiden MESS ve işbirlikçileri tarafından tuzaklarla doldurulmuş durumda. Bu tuzakları iyi görmek lazım. Tuzaklardan ilki malum OHAL tuzağıdır. İşçiler OHAL'de hak aramanın, hele hele grevin mümkün olmadığı propagandası resmen olmasa da kulağın kulağına yayılmaktadır. Bunun bir yalan olduğunu söyledik. Birleşik Metal'in mücadelesini işaret ettik. Ayrıca halen sürmekte olan metalde Maccaferri, gıda sektöründe Aroma grevleri ve yine OHAL altında gerçekleşen Petrokimya sektöründe Mutlu Akü, belediyede İzmir Karabağlar, kâğıtta Form Mu-

kaş, taşımacılıkta İzdeniz grevleri OHAL'de greve örneklerden ilke gelenler. Dolayısıyla "OHAL var, grev yapamayız" diyene metal işçisi bu örneklerle cevabı yapıştırmalıdır. "Grev kararı alsak bile yasaklanır" diyenlere ise EMİS'te Birleşik Metal'in ve Şişecam'da Kristal-İş'in fabrika içinde farklı yöntemlerle işi yavaşlatan, zaman zaman üretimi durduran mücadelesi anlatılmalı.

Beklentiye girmek tuzağa düşmektir

İkinci tuzak çok daha sinsi. Belki de çok daha etkili. Bu tuzak, işçilerde sözleşmeye dair beklenti oluşturmak üzerine kurulu. Türk Metal'in, taslağı açıklarken adeta bir reklam kampanyası düzenlemesi bu sebepten. 2015 grevlerinin son aşamasında MESS'in "Ramazan Bayramı'nda iyileştirmeleri açıklayacağız" diyerek oynadığı oyunu yeniden sahnelemek istiyorlar. MESS önce işçide beklenti yaratmış, sonra açılan rakamlar tepki uyandırdığında mücadelenin lokomotifini konumundaki Renault'da açıklamayı bir hafta geciktirmişti. Bu sırada Tofaş, Coşkunöz, Mako gibi fabrikalarda işçi çıkartmaya gitmiş öncülerini atmıştı. Bu fabrikalar tekrar direnişe geçmek istediğinde Renault halen beklemedeydi. Renault bir hafta sonra rakamları açıkladığında ise diğer fabrikalarda Renault'yla birlikte direnişi yükseltecek öncüler çoktan atılmıştı. Böylece büyük grevlerin maddi kazanımları çok küçük olmuş, mücadele ise kırılmıştı.

İşten çıkarmalara verilecek tepki çok önemli

Şimdi taslağın yarattığı beklenti ortamında MESS'in peyderpey işten çıkartmalara başladığını görüyoruz. Tofaş'ta "mübarek" Cuma'yı, "kara" Cuma'ya dönüştüren işten çıkarmalar sürüyor, eylemlerin önde gelen merkezlerinden Delphi'de de öncülere yönelik bir kıyım gerçekleşti. Bu dalga adım adım tüm fabrikalara yayılacaktır. Eğer Türk Metal'in "yüzde 38"lik reklam kampanyasına kanıp beklemeye geçer, bu saldırılara karşı örgütlenmezse, Türk Metal boş sözleşmeye imza atsa bile fabrikalarda mücadeleye önderlik edecek öncü işçiler kalmamış olacak. Sözleşme sürecine işçiler arasında birliği, güveni ve örgütlülüğü arttırarak gitmemiz gerekirken tam tersine güvensizlik, korku ve her koyun kendi bacağından anlayışı hâkim olacak.

Bekleme modundan çıkılması Çözüm belli. Metal işçisi bekleme modundan çıkmalı, süreci aktif olarak takip etmelidir. İşten çıkarmalara eylemlerle tepki vermelidir. Bu eylemlerin daha fazla işten çıkarmalara neden olacağına dair korkuları gidermenin tek yolu bu eylemleri birlik beraberlik içinde gerçekleştirmektir. Fabrikalar arasındaki koordinasyon da büyük bir ihtiyaç. Bunun için sendikalar ve öncü işçiler bugünden görev üstlenmelidir. Geçmişten kalan ayrılıklar bir tarafa bırakılmalı, yaklaşan mücadeleler için güç birliği yapılmalıdır.

Armağan Tulun**Ekmek ve hürriyet kavgasının yolu**

Erdoğan'ın ve AKP'nin istibdadı, işçi ve emekçilerin sofrasındaki ekmeği küçülten pahalılığın, ailelerin geleceğini karartan işsizliğin, daha iyi koşullarda çalışmak ve yaşamak için mücadele eden işçilerin karşısına çıkarılan grev yasaklarının, Erdoğan'ın deyimiyle patronların önünü açan OHAL'in üzerinde yükseliyor. Tüm bunlara karşı "kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet!" şiarı günden güne büyüyor ve halkın bu karanlık tablonun karşısındaki umudunu simgeliyor. Ekmek ve hürriyet mücadelesinin birleşmesi istibdadın en büyük korkusu. Bizim hedefimiz ise tam da bu. Ancak ekmek ve hürriyet mücadelesini birleştirmek ve başarıya ulaştırabilmek için sermayenin ve emperyalizmin önümüze çıkardığı tuzaklı yollara sapmamak gerekiyor.

Demokrasi kurultayı yapıp, işçinin adını ağzına almadan, bildirgesine sermayenin girişim hürriyetini yazan CHP'den de, emperyalizmin ve sermayenin maddi manevi desteğiyle parti kurmaya çalışan Akşenerlerden de işçiye, emekçiye, istibdadın so-pası altında ezilenlere hayır gelmez!

Emperyalizmden özgürlük ve demokrasi için medet ummak da ölümcül bir hatadır. Çünkü bu güçlerin Erdoğan ve AKP iktidarı ile zaman zaman gerilimi tırmandırmaları, Erdoğan'a düşman, işçi ve emekçiye dost olmalarından kaynaklanmıyor. Emperyalizm, Erdoğan'ı daha fazla sıkıştırarak ona istediklerini yaptırmak amacıyla hareket ediyor. Siz hiç hükümet "milli güvenlik" adı altında ya da OHAL'i gerekçe göstererek grevleri yasaklayıp emperyalist şirketlerin çıkarlarını Türkiye'deki işçilere karşı koruduğunda bu ülkelerin liderlerinin sesini çıkardığını, "kaygılıyız", "endişeliyiz" mesajları yayınladığını duydunuz mu?

Diğer tarafta Erdoğan'ın tüm çabası da sermayeye ve emperyalizme karşı çıkmak değil bunlarla pazarlık gücünü arttırmak üzerinedir. OHAL'den istifade sermayenin önünü açtığını söyleyen kendisi. Her ABD ziyaretini reklam kampanyasına dö-

nüştüren kendisi. KHK ile Almanya'yla rehine pazarlığı yapmak üzere tutukluların yabancı devletlerle takasına olanak sağlayan maddeyi geçiren kendisi. 15 Temmuz'da TBMM'yi bombalayan uçakların kalktığı İncirlik üssünden her gün Amerikan uçakları kalkıp Ortadoğu'ya bomba yağdırırken NATO'nun da İncirlik'in de adını bile ağzına almayan kendisi...

Eğer emperyalizme karşı gerçek bir mücadele verilecekse bu ülkenin emekçi halkı gerekli fedakârlığı yapacaktır. Ama bu lafta kalmayan bir mücadele olmalıdır. Gümrük Birliği zincirini kırmaya, NATO'dan çıkmaya, İncirlik'i kapatmaya ve tüm emperyalist askerleri ülkeden kovup, komşu ve kardeş halklarla barışı ve kardeşliği sağlamaya dayanmalıdır. Ne Erdoğan'ın istibdadı böyle bir politika izleyebilir, ne Amerikan muhalefeti. Emekçi halk Türkiye'yi yeniden kurmak için burjuvaziden ve emperyalizmden bağımsız bir mücadelenin yoluna girmelidir. Türkiye'de ekmek ve hürriyet kavgası ancak emperyalizmle ve işbirlikçileriyle dövüşerek kazanılacaktır.

Bu mücadeleyi kazanmak için halkın ihtiyaç duyduğu güç işçinin emekçinin birliğinde ve üretimden gelen gücünde mevcuttur. Emperyalist merkezlerden yapılan sözde muhalefete kulak vermek, her fırsatta bir patron ve düzen partisi olduğunu gösteren CHP'nin peşinden gitmek, hele hele Akşenerlerden beklenti içine girmek, olsa olsa bu gücü söndürür, gücünün farkına varması gereken emekçi halkın özgüvenini yok eder. Türkiye'yi batıranlarla Türkiye'yi yeniden kurmak mümkün değildir. Ekmek ve hürriyet kavgasının yolu emperyalizmin, sermayenin ve işbirlikçilerinin zincirlerini işgallerle, grevlerle, direnişlerle özcesi sınıf mücadelesiyle kırmaktan, bir Kurucu Meclis'le emekçi halkı Türkiye'nin geleceğinde söz sahibi kılmaktan geçiyor.

Sağlıkta özelleştirmenin üst aşaması olarak şehir hastaneleri

AKP hükümeti sağlık sisteminde de, özelleştirmenin karşılığı olan "Şehir hastaneleri" ile karşımızda. Şehir hastaneleri Türkiye'de bugüne kadar yapılmış en büyük hastaneler olacak. Ancak bu projenin amacı gösterildiği gibi nitelikli sağlık değil, daha fazla kârlılık.

Türkiye'de, özellikle 1980 sonrası hükümetlerin politikaları, hayatın her alanında olduğu gibi sağlık alanında da özelleştirmeye dayandı. Bu politikayı devralan AKP hükümeti, özelleştirmenin en kârlı yöntemi olarak anılan, "Kamu-Özel Ortaklığı" modeli olarak bilinen, devletin kaynaklarını yok pahasına özel şirketlerin insafına terk eden, "Şehir hastaneleri" projesi ile karşımızda.

Okurun bu modeli anlamasını kolaylaştırmak için, özellikle son dönemde AKP'nin köprü ve tünel yapımında tercih ettiği modelin, "Şehir hastaneleri" süreci ile oldukça benzer yanlar taşıdığını belirtelim. Nasıl ki bir kere bile üzerinden geçemediğimiz köprüler için devlet tarafından yüklenici şirkete günlük/aylık belli bir miktar araç geçiş garantisi veriliyor ise, "Şehir hastaneleri"nde de, yataklı servisler boş kalsa dahi %70'e varan doluluk garantisi veriliyor. Dahası tesislerin yapım maliyetleri, tesis arsası ve kiralama bedeli, kredi finansmanı gibi gider kalemlerinde yüklenici şirkete olağanüstü avantajlı şartlar sağlanıyor. Deyim avirindeyse yüklenici şirket elini cebine atmıyor. Daha bitmiyor, şirketin kiraladığı sürede (49 yıla kadar varabilen) yaşayabileceği finansal krizlerde devlet garantisi mevcut.

Amaç sağlık hizmetlerinin niteliğini değil kârı artırmak

Dünyanın önde gelen uluslararası risk değerlendirme kuruluşlarının bu modeli övmesine şaşırılmamalıdır. Hatta ne kadar övseler yeridir. Ulusal ve uluslararası büyük sermayenin ise ağzının sulandığını söylemeye gerek yok. Bu şekilde özel sektöre neredeyse risksiz, muazzam kârlar elde edebileceği bir model sunuluyor. Neredeyse tüm masraf kamudan (halkın cebinden) karşılanırken, oluşabile-

cek risklerin tamamı da yine kamuya yüklenip, özel şirketler kârdan muazzam paylar alacaklar.

Bu hastaneler, Türkiye'de bugüne kadar yapılmış olan en büyük hastaneler olacak. Dev hastane komplekslerinden söz ediyoruz. Yalnızca binlerce yataklı servisi bulunan değil, devasa otoparkları, alışveriş merkezleri gibi otelcilik hizmetleri ile ön plana çıkacak olan, şehir merkezlerinden uzakta, binlerce sağlık emekçisinin çalışacağı adeta dev bir fabrikadan söz ediyoruz.

Bu noktaya kadar hastane projesinden bahsetsek de "sağlık"tan bahsetmediğimizi okur fark etmiştir. Bu gayet doğal. Çünkü esas tartışmanın kârlılık olduğu bir alanda "sağlıklılık, sağlık hizmetlerinin niteliği, toplumun sağlığına olumlu katkısı" gibi tartışmalar kıyıda köşede kalmak zorundadır. Şirketler için önemli olan halkın sağlığı değil, halkın cebindeki paranın ne kadarını gasp edeceğidir. "Sağlık" için süsüdür, kamuflajdır.

Şehir hastaneleri deneyimini yaşamaya başlayan Isparta ve Mersin bu süreçleri tecrübe etmeye başladı bile. Hastanelerin şehre uzak olmasından tutun, hizmetin niteliği ile ilgili sorunlara, kamu kaynaklarının hiçe sayılmasından tutun, sağlık emekçilerinin aylık gelirinin hem azalması (doktorlar dâhil) hem de ödenmesinin aksatılmasına kadar büyük sorunlar mevcut.

Kapitalist sistemde nitelikli sağlık hizmeti mümkün değil

Türkiye'nin önünde, bazı başlıklarda acil olmak üzere, çözmesi gereken çok ciddi toplumsal sağlık problemleri olduğu bir gerçek. Ancak biz biliyoruz ki, sağlıklı olabilmenin, sağlıklı yaşamının ve toplumun sağlığını geliştirebilmenin koşulu, bazı sosyal değişkenlerde devrim niteli-

ğinde dönüşümler yaratmaktır. Bir ülkede emekçiler günün yarısından fazlasında çalışıyor ise, barınma, çalışma ve yaşama koşulları elverişli değil ise, günlük belirli gıdalara erişimi yok veya yetersiz (et, süt vb.) ise sağlıklı bir toplum yoktur. Toplumun çok az bir kısmı kârına kâr katсын diye geniş halk kesimleri her türlü sömürüye maruz kalıyor ise o toplum sağlıklı bir toplum olamaz. Sağlıklı bir toplumun anahtarı üretim ilişkilerinin emekçiler lehine düzenlendiği bir sistemde mümkündür. SSCB ve Küba bu uygulamaların hayata geçtiği en parlak iki örnektir. Devrim öncesinde, görece geri olan bu iki ülkenin devrim sonrası sağlık göstergelerinde dünyanın en önde gelen ülkelerinden oldukları bir gerçektir. Toplumun sağlığı tüm bireylerin kendi bedenleri üzerinde kısmen de olsa söz sahibi olduğu, sağlık hizmetlerinin kâr için metalaştırılmadığı, toplumun yararı için sunulan, bu amaçla inşa edilmiş, tüm dünya ezilenleri için örnek oluşturan bir sağlık anlayışı ile mümkündür.

Özelleştirmeye karşı örgütlü mücadele!

Sağlıkta özelleştirmeler ve tabii ki "Şehir hastaneleri" gibi projeler dikensiz gül bahçesinde kurulmayacaklar. Bunu AKP hükümeti de gayet iyi biliyor. OHAL kanunlarını, askerini, polisini, tüm gücünü örgütlü halk kesimlerine, emekçilere yöneltmekten çekinmiyor. Nedeni gayet açık: AKP bunları bize, örgütlü kesimlere rağmen yapamayacağını, başaramayacağını farkında. Çalıştığımız işyerlerinde KESK ve DİSK başta olma üzere sendikalarda örgütlenip, mücadele ederek bu emek düşmanı politikaları savuşturmamız mümkün.

Tencere dibin kara, seninki benden kara

CHP belediyelerde, özellikle de işçi hakları söz konusu olduğunda "adalet" kavramıyla oldukça çelişkili bir pratik sergiliyor. Çünkü CHP dün olduğu gibi bugün de bir burjuva partisi. Öte yandan Erdoğan'ın bu durumu eleştirmesi de halk arasındaki "tencere dibin kara, seninki benden kara" sözünü hatırlatıyor.

Erdoğan, Isparta'da katıldığı bir açılışta yine Kemal Kılıçdaroğlu'na yüklendi. CHP'li belediyelerde taşeron işçilerin yaşadığı sorunları gündeme getiren Erdoğan, "adalet" diyen Kılıçdaroğlu'nun önce kendi işçilerine adaletli davranması gerektiğini söyledi. Evet, CHP belediyelerde, özellikle de işçi hakları söz konusu olduğunda "adalet" kavramıyla oldukça çelişkili bir pratik sergiliyor. Çünkü CHP dün olduğu gibi bugün de bir burjuva partisi. Öte yandan Erdoğan'ın bu durumu eleştirmesi de halk arasındaki "tencere dibin kara, seninki benden kara" sözünü hatırlatıyor.

AKP'nin iktidarda olduğu 15 yılda işçi sınıfının sendikalaşma olanakları dibe vurdu, yasal kazanımları tırpanlandı, alım gücü düştü, kira ve işçilik gündeme geldi, iş cinayetleri hızla arttı. İşsizlik ise yükselmeye devam ediyor. Erdoğan'ın

kendisi işçilerin en temel hakkı olan grev hakkını OHAL vesilesiyle nasıl gasp ettiklerini anlatmaktan çekinmiyor. İşçi haklarını gasp etmeyi patronlara yaranmak için bir reklam vesilesi haline getiriyor. Erdoğan'ın bir başkasını işçilerin hakkını vermemekle suçlaması gülünçtür, hele de taşeron işçilerin! CHP belediyelerinde yaşanan taşeron sömürüsünün temelini, iktidar partisi olarak AKP bizzat kendi elleriyle atmıştır.

AKP iktidara geldiğinde toplam 390 bin civarında seyreden taşeron işçi sayısı bugün iki milyonu geçti. AKP, 1 Kasım 2015 seçimlerinde taşeron işçisine kadro sözü verip bunu tutmadığı gibi başta karayolları, köy hizmetleri ve sağlık kuruluşları olmak üzere muvazaalı yani hileli şekilde çalıştırılan taşeron işçilerin kadroya geçmesini öngören mahkeme kararlarını da uygulamıyor. Taşeronlaştırmanın başta ma-

denler ve tersanelerde olmak üzere iş cinayetlerini arttırdığı kanıtlanmışken Soma'da katledilen 301 işçi için "bu işin fitratında var" diyen de, hakkını arayan taşeron maden işçisini korumalarına tekmelettiren de Erdoğan'ın kendisidir. Kendi seçim mitinginde kadro talep eden taşeron işçisine "nankör", "provokör" diyen de odur. Seçimden sonra adım atılacak deyip tek adım atmayan da AKP hükümetidir.

Tablo ortadadır. İki milyonu aşkın taşeron işçisi kadro ve güvenli çalışmayı hak etmektedir. Bu hakkı almak için tek yol vardır, o da örgütlenmek ve mücadele etmektir. Taşeron düzeninden nemalananlardan çözüm beklemek, çözümü değil patron partilerinin polemiklerine meze olmayı getirir. Taşeron işçileri, farklı renklere bürünmüş patron partilerini terk etmelidir. Kendi çıkarları etrafında birleşmelidir.

Silahlanmanın gizli biçimi Özel güvenlik eğitimi

Geçtiğimiz günlerde Emniyet Müdürlüğü bir milletvekilinin sorusu üzerine ülkemizde özel güvenliğe ilişkin istatistikleri açıkladı. Buna göre, son altı yılda özel güvenlik sayısı %92 artarak 2011'deki 150 bin dolayından bugün 280 bini aşmış durumda. Bu, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün 260 bin personelinin üzerinde bir sayı! Üstelik Emniyet'te idari işlerde birçok sivil memur da istihdam ediliyor.

Basın sadece bunu öne çıkarttı. Belki de sadece bu soruldu, buna cevap verildi. Kendi başına bu sayı bile önemli elbette. Eskiden devletin yaptığı bir işi, 2004'te Özel Güvenlik Hizmetlerine Dair Yasa çıkarılışta, özel sektör yapıyor. Kamu binalarını bile özel güvenlik koruyor birçok örnekte. Daha ötesi, toplumun güvenliği açısından en hassas noktalarda, mesela havalimanlarında denetim özel güvenliğe teslim edilmiş durumda.

Kapitalist sektör

Özel güvenlik faaliyeti, güvenlik alanının da sermaye birikimine açılması anlamını taşıyor. Kamu binalarının özel güvenlik şirketlerince korunması faaliyeti çarpıcı bir hızla artıyor. Yine son günlerde yayınlanan bir istatistiğe göre, kamu bütçesinden

özel güvenlik harcaması 2009'da 170 milyon lira iken 2017 yılının Temmuz ayına kadar olan gelişmeler bu yılın sonunda toplam rakamın 2 milyar lirayı aşacağını gösteriyor. Yani sadece 8 yıl içinde devlet bütçesinden özel güvenliğe ayrılan para 12 katına çıkmış durumda!

Bunun bir nedeni açık: özel güvenlik şirketleri çalışanlarını, kamu sektöründe güvenlik için istihdam edilecek çalışanlara uygulamayacak koşullarda istihdam ediyorlar da ondan! 12 saatlik vardiyalar, asgari ücret uygulaması, bazen hafta tatilinin bile var olmaması ve benzeri koşullar, özel güvenlik şirketlerinin çalışanlarının canını çıkartıyor. Böylece, özel güvenlik ekonomisinin bir mantığının taşeron tipi istihdamın yayılması olduğu anlaşılıyor. Bir istatistiğe göre 2015 yılında sektörde, 7'si yabancı şirket olmak üzere, 1400 şirket faaliyetteydi (*Yeni Asya*, 6 Nisan 2015). Bu sayı elbette artmış olmalı. İşte bu şirketler güvenlik alanında da sermaye birikiminin AKP döneminde "özgürce" geliştiğini gösteriyor.

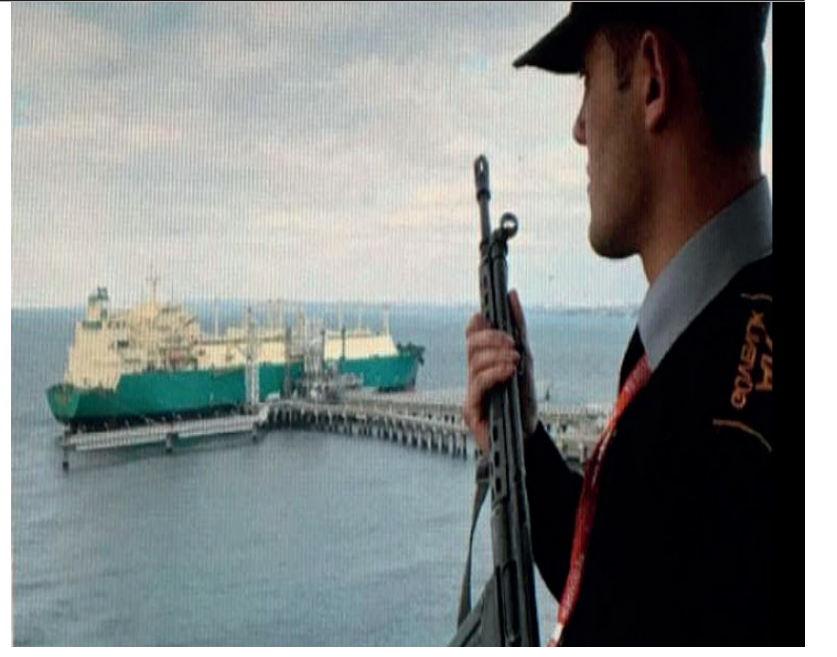
Özel ordu hazırlığı

Ama mesele aşırı sömürü ve sermaye birikimi ile sınırlı değil. Nerede silah söz konusu ise, orada aynı zamanda siyasi mücadelede

yığınak da söz konusudur. Hele Türkiye gibi, ordusu ve polis teşkilatı yıllardır hallaç pamuğu gibi atılmakta olan, 2016'da ise tam boy bir darbe girişimi yaşayan bir ülkede. Özel güvenlik şirketlerinin birçoğu emekli polis ve (çoğu astsubay olmak üzere) askerler tarafından kuruluyor. Bunların bugün polis teşkilatını adım adım kendine tâbi hale getirmekte olan AKP iktidarına görünmez bağlarla bağlanacakları açık.

Bu açıdan bakıldığında açıklanan istatistiklerde bir ayrıntı dikkat çekiyor. Bugün özel güvenlik sayısı 280 bin dolayında, ama özel güvenlik kartı almış insan sayısı bir milyona yakın! Üstelik bunların 600 binin üzerinde bir miktarı silahlı güvenlik kartı taşıyıcısı. Burada epeyce güçlü bir potansiyel ordu olduğunu sezmek saf-lık olur.

Ama iş bununla da sınırlı değil. 2015'te yayımlanan istatistikler bir başka kalemi de içeriyor: Yasanın 2004'te çıkışından bu yana özel güvenlik eğitimi (silah, yakalama, yakın dövüş teknikleri vb.) verilmiş kişi sayısı 1,8 milyona yaklaşıyor. Bugün bu sayının 2 milyonu rahatça geçtiği kolaylıkla tahmin edilebilir. Türkiye, silahlı savaşıçılar ülkesi olmaya doğru hızla gidiyor.

Belediyelerde silahlanmaya devam

Gerçek gazetesi, Temmuz ayında Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin ve onun ANFA adındaki özel güvenlik şirketinin hem özel harekât eğitimine, hem de Kalaşnikof tipi mermi alımına girişmesini gündeme getirmişti. Şimdi başka AKP'li belediyelerin de aynı yolun yolcusu olduğuna dair belirtiler geliyor. İstanbul Esenyurt Belediye Meclisi'nde yapılan tartışmalar, belediye zabıtasının silahlandırılması yolunda 20 kişilik bir ilk adım atılmakta olduğunu gösteriyor. Hoş bir ayrıntı, AKP'li bir

belediye meclisi üyesinin, belediyelerin kanunen silahlanma yetkisi olmadığı hatırlatılınca buna "Amerika'da silahlanma serbest" diye cevap vermesi. Bir başka meclis üyesi de bu 20 elemanın "Güneydoğu'da özel tim olarak görev yapmış" kişiler arasından seçileceğini ifade ediyor. Bundan bir süre önce Yozgat'ın Sorgun belediyesinin de Özel Harekât polisi olmak üzere sınava girecek gençlere destek bahanesiyle bedava özel harekât kursu açarak yüzlerce sivil eğittiği bir süre önce ortaya çıkmıştı.

KHK'lardan padişah fermanına doğru

25 Ağustos günü yayınlanan, 203 maddeden oluşan 694 sayılı KHK hem içerik hem de biçim açısından bir istibdad rejimi inşasını tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Mevcut anayasaya göre OHAL ilanının gerekçesi dışında KHK çıkarılamaz, ayrıca kalıcı yasal düzenlemeler yapılamaz. AKP'nin çıkardığı neredeyse tüm KHK'lar bu yüzden anayasaya aykırı. Ancak son döneme kadar bu tür düzenlemelerin kapsamı nispeten sınırlı kalıyordu. Son 203 maddelik KHK ile adeta yasama görevini tümüyle gasp ederek üstüne almış bir hükümetle karşı karşıyayız.

Yargı rehin alınmış, yasama felç edilmiş, hükümet denetimsiz

Yasamayı fiilen üzerine almış olan hükümet kendini hukuksal denetimden de tamamen azade kılmış durumda. Çünkü hükümet anayasayı bu şekilde ihlal ettiğinde bunu denetleyecek tek organ olan Anayasa Mahkemesi uzun süreden beri rehin alınmış durumda. Anayasaya aykırı KHK'larla ilgili yapılan başvuruları OHAL dolayısıyla yetkisiz olduğunu gerekçe göstererek reddeden Anayasa Mahkemesi'nin 11 üyesi Gülen cemaatinin yargıda etkin olduğu dönemde atanmış, Anayasa Mahkemesi başkanı Zühtü Arslan ise cemaatin yuvası olduğu gerekçesiyle 2015 yılında kapatılan Polis Akademisi'nin başkanlığını yapmıştı. Bu şekilde rehin alınmış Anayasa Mahkemesi görevini yapamıyor, ne istibdad kararlamalarına ne de mühürsüz seçimlere müdahale edebiliyor.

İktidar, başsavcı şahsında TBMM'ye komiser atıyor

KHK ile yasa yapmak TBMM'nin yetkilerinin hükümet tarafından gasp edilmesidir. Ancak dahası da var. TBMM'nin yetkilerini gasp eden hükümet, milletvekillerinin soruşturulmasına ilişkin yasaya yeni bir madde ekleyerek TBMM'yi adeta yargısal bir kuşatma altına almıştır. KHK'nın 146. Maddesi ile milletvekilleri hakkında soruşturma ve kovuşturma yetkisi Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na verilmiştir. Bu madde ile Anayasa Mahkemesi gibi rehin alınmış bir Başsavcı ile TBMM adli olarak zapturapt altına alınabilecektir. Anayasada milletvekili dokunulmazlığı kalkmış değildir, TBMM'ye haber vermeden soruşturma yapmak da dokunulmazlık kalkmadan yargılama yapmak da hâlâ mümkün değildir. Bunu neye göre söylüyoruz? Anayasa! Delik deşik olmuş, binlerce kez çiğnenmiş ve çiğnenmekte olan Anayasa'nın kendisi güvence altında değilken milletvekillerine güvence sunması pek mümkün değil.

Bu madde ile daha önce dokunul-

mazlığı kaldırılmış ve yargılanmakta olan milletvekillerinin dosyalarının da Ankara'da tek elde toplanması söz konusu olabilir. Bu, Anayasa Mahkemesi gibi rehin alınmış ya da siyaseten yönlendirilebilen bir Ankara Cumhuriyet Başsavcısı söz konusu olduğunda tüm muhalefet üzerinde Demokles'in kılıcının sallandırılması, Selahattin Demirtaş ve Enis Berberoğlu gibi siyasi davalara doğrudan AKP Genel Merkezi'nin müdahale etmesi anlamına gelecektir. Ayrıca bunun tersten başka bir sonucu daha olacaktır. Şu ya da bu ildeki herhangi bir savcının da mesela AKP milletvekilleri hakkında soruşturma açamaması, meclise fezleke göndermemesi söz konusudur. Yani bu madde muhalefete tehdit, AKP'ye güvencedir.

Perşembe'nin geliştiği Çarşamba'dan belli: Cumhurbaşkanı kararnameşi padişah fermanı olacak

Bir kez KHK marifetiyle TBMM'ye müdahale edilmeye başlandı mı, burjuva anlamda bile de-

mokrasinin sınırları tamamen aşılmış ve istibdada doğru yelken açılmış demektir. Bu aşamadan sonra TSK'daki atamalardan, akademisyenlerin sürgün edilmesine kadar her türlü düzenleme hükümetin ve giderek tek bir kişinin iradesiyle hayata geçebilecek hale gelmektedir. 16 Nisan sopalı referandumuyla millete dayatılan Cumhurbaşkanlığı rejiminin neye benzeyeceği de böylece gayet net bir şekilde anlaşılmaktadır. Türkiye, neredeyse Padişah fermanı niteliğine kavuşacak olan Cumhurbaşkanı kararnameşi ile yönetilecektir. AKP'liler itiraz edecek: "Cumhurbaşkanının karamame ile yasa yapması, yasalarda yer alan konularda kararname çıkartması mümkün değil" diyecekler. Referandum tartışmaları boyunca böyle dediler. İyi de OHAL kararnameşi ile yasa yapmak da mümkün değil? Ceza kanunundaki maddeleri değiştirmek de, sorgusuz sualsiz, delilsiz yargılaması insanları işinden etmek de, Varlık Fonu kurup halkın birikimlerini sermayeye peşkeş çekmek de, ordunun yapısını değiştirmek de, sendikaları kapatmak da, grev

kanununda değişiklik yapıp yeni sektörleri grev yasağı kapsamına almak da ve artık saymakta zorlandığımız sayısız düzenlemeyi yapmak da anayasa gereği mümkün olmamalıydı!

Ya istibdadın çökerttiği Türkiye, ya halkın zincirlerini kırarak yeniden kurduğu bir Türkiye!

Türkiye, Erdoğan'ın kendi deyimiyle "OHAL'den istifade" koyu bir istibdad rejimine doğru sürüklenmektedir. Ne anayasa, ne mahkemeler, ne TBMM, ne de başka bir devlet kurumu halka bir güvence sunuyor. Bu durumda halkın kendisini korumaktan aciz ve halkın hürriyetlerini korumaya ne niyeti ne de gücü olan bu düzenden medet umması düşünülemez. İşçi ve emekçilerin öncülüğünde halkın kendi kaderini kendi eline alması, istibdada karşı mücadele etmesi, grevlerle, direnişlerle, kitlesel toplantı ve gösterilerle zincirlerini kırarak Türkiye'yi yeniden kuracak bir Kurucu Meclis'in toplanmasını sağlaması tek çıkar yoldur.

Mustafa Kemal Coşkun

Kapitalizm ve demokrasi

Kapitalizm ve demokrasi arasında şöyle bir bağ kurulur: bir ülkede kapitalizm gelişmişse demokrasi de gelişmiştir/gelişir ya da bunun tersi, demokrasi yoksa kapitalizm gelişmez. AKP iktidarının istibdat yönetimi altında buna şöyle bir ilişki eklendi: bir ülkede demokrasi yoksa yatırım da olmaz, sanayi de gelişmez filan. Üstelik bu ikincisini sadece liberaller değil bazı sosyalistler de dile getirir oldular. Bu yüzden de AKP otoriter bir yönetime meylettikçe ekonomi çökecek, yatırımlar azalacak, işsizlik artacak, dolayısıyla iktidarı da çökecekmiş gibi fazlasıyla indirgemeci bir yorum buna eşlik ediyor zaman zaman.

Kapitalizm, sadece üretim sürecinde karşımıza çıkan bir işçi-işveren ilişkisi değil, bir toplumsal-ekonomik sistemdir. Bu sistem, değişik siyasal sistemler içerisinde işleyebilir. "Liberal demokrasi", "devlet kapitalizmi", "faşizm" gibi rejimler kapitalizmin çeşitli uygulamalarından birkaç tanesidir. Dolayısıyla liberal demokrasi, kapitalist ilişkilerin sürdürülebilmesi açısından tek siyasal yönetim biçimi değildir. Bu türden uygulamalar, kapitalist sistem içerisinde egemen burjuva sınıflarının ekonomik/siyasal/ideolojik ihtiyaçlarına ve sınıf mücadelesinin seyrine göre ortaya çıkarlar, yani onların ihtiyaçlarına göre ya liberal, ya devletçi, ya faşist ya da başka türden rejimler oluşur. Dolayısıyla, diyelim Keynesyen uygulamalar kapitalizmin sürekliliğinin sağlanabilmesi, daha doğrusu burjuva sınıfının ihtiyaçları nedeniyle ortaya çıkmıştır. Kapitalist sosyal devlet Keynesyen kapitalizmden başka bir şey değildir zira. Kaldı ki, kapitalist sistemde devletin şu ya da bu biçimde piyasaya/ekonomik yaşama hiçbir biçimde müdahale etmediği tek bir kapitalist ülke yoktur. Kapitalizm, devlet işine karışmadan kendi kendisini düzenleyemez; ne var ki, devletin işine karışması, kapitalizme karşı yapılan bir şey değil, tersine, bizzat kapitalistlerin/burjuva sınıfının ihtiyaçları nedeniyle. Devletin hiçbir biçimde müdahalede bulunmadığı bir liberal kapitalist sistem, olsa olsa Hayek'in rüyalarını süsleyen bir ütopya olarak kalmıştır bugüne kadar. Kaldı ki, devletin piyasaya müdahalesini geniş halk kitlelerinden çok sermaye sınıfı istemektedir. Örneğin 1980'li yıllardan bu yana "serbest piyasa" şampiyonluğu yapan liberaller, kriz koşullarında hükümetlerin piyasaya müdahalesine, devletleştirme atağını gerçekleştirme alkış tutmaktadır.

Durum bu ise, her kim AKP'nin otoriter rejimi altında, yani sırf liberal demokrasi yok diye, gerek ulusal gerekse uluslararası sermayenin yatırıma yönelmeyeceğini, ülkeden kaçacağını düşünüyorsa büyük bir hata içindedir. Sermaye sınıfının farklı fraksiyonlarından hiçbirinin ülkede demokrasi olup olmadığına ilişkin bir endişesi yoktur, olsa olsa kârlılık endişeleri olur. Eğer kâr ve sermaye birikimi, daha otoriter, daha faşist bir siyasal rejim altında elde edilecekse, hiçbir sermaye sahibi buna itiraz etmeyecektir. Bugünkü yaşadığımız otoriter rejim de burjuva sınıfının ihtiyaçları çerçevesinde ortaya çıkmıştır.

Bu söylediklerimizi, topluma bir sözü olan sosyalistleri şu aşağıdaki sözleriyle resmen işsiz bırakan Tayyip Erdoğan zaten kanıtlamamış mıdır? "OHAL'i biz iş dünyamız daha rahat çalışsın diye yapıyoruz. Soruyorum: İş dünyasında herhangi bir sıkıntınız, aksamanız var mı? Biz göreve geldiğimizde Türkiye'de OHAL vardı, ama bütün fabrikalar grev tehdidi altındaydı. Hatırlayın o günleri. Ama şimdi grev tehdidi olan yere biz OHAL'den istifade ederek anında müdahale ediyoruz. Çünkü iş dünyamızı sarsamazsınız. Bunun için kullanıyoruz biz OHAL'i."

Şimdi soralım: işçi ve emekçilerin seslerinin kısıldığı, ücret taleplerinin baskılandığı bir yerde burjuvazi neden yatırımdan kaçsın ki? Bu durumda eğer şu anda yatırımdan kaçınıyorsa, bunun altında başka bir şey aramak gerekir, demokrasinin olmasını değil.

Kılıçdaroğlu'na niyet Akşener'e kısmet mi?

Bir süredir Erdoğan ve AKP'nin Kılıçdaroğlu'nun tutuklanması için yargıyı yönlendirdiğine dair iddialar tartışılıyor. Bu iddiaların tartışılması bile son derece vahimdir. Anayasal ve çok partili bir siyasi rejime sahip herhangi bir ülkede ana muhalefet partisi liderinin bu şekilde saf dışı bırakılmasının iç savaş kartını oynamak anlamına geleceği açıkça görülebilir.

Tartışma Erdoğan'ın sözleriyle başladı. MİT TIR'ları davasından tutuklanan Enis Berberoğlu'nu işaret etti ve meselenin CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu'na da uzanabileceğini ima etti. Erdoğan'ın sözleri CHP tarafından bir yeni "kumpas" girişimi olarak suçlandı. Hürriyet Daily News gazetesine konuşan Kılıçdaroğlu her şeye hazırlıklı olduğunu ifade etti. Erdoğan ise böyle bir şeyin gündemde olmadığını söyleyerek cevap verdi.

Erdoğan nabız tutuyor

Erdoğan ortaya provokatif bir söz atmış, tartışma yaratmış sonra da kısmen de olsa geri çekilmiştir. Erdoğan'ın bu tartışmayı açmaktaki niyeti, AKP iktidarı özellikle Almanya ile ilişkilerde zorlu bir süreç yaşarken CHP ve Kılıçdaroğlu'nun Erdoğan'ı emperyalist devletlere şikayet etme politikasını eleştirmek, CHP'yi kökü dışarıda olan bir oluşum olarak göstererek halk nezdinde küçük düşürmek ve kendini rahatlatmak olabilir. Ancak bunu yapmak için tutuklama imasının gerekli olduğu pek söylenemez. Erdoğan'ın tutuklama iması ile kendi taraftarlarına ya da hedeflediği seçmen kitlesine mesaj vermek yerine bir nabız tutmayı amaçladığı görülebilir.

Şu ana kadar tartışmanın seyri üslup olarak sert oldu. Ama bu vahim olasılığın CHP ve Kılıçdaroğlu tarafından sanki Türkiye'de kanıksanmış biçimde bir gazetecinin, akademisyenin ya da sendikacının tutuklanması söz konusuymuş gibi tartışılması ilginç. Hürriyet muhabiri Kılıçdaroğlu'na soruyor: "Sizin hapse girmeniz CHP'nin muhalefet etme gücünü zayıflatacak mıdır?" Cevap: "Tam tersine daha güçlü hale getirecektir." Sonra röportaj cumhurbaşkanı seçimleri için CHP'nin planladığı çalışmalarla devam ediyor. Nabız tutmak isteyene nabız çok da hızlı ol-

madığını gösteren ifadeler bunlar.

Kılıçdaroğlu'nun dokunulmazlığı var

CHP ve Kılıçdaroğlu'nun, olası bir tutuklamanın hukuki boyutuna girmediğini de görüyoruz. Zira Kılıçdaroğlu hakkında MİT TIR'ları ile ilgili düzenlenmiş bir fezleke yok. Daha önce CHP'nin destek verdiği dokunulmazlıkları kaldıran anayasa değişikliği, o tarihten önceki fezlekeleri kapsıyordu. Yani yarın MİT TIR'ları ile ilgili bir fezleke yazılsa, Kılıçdaroğlu'nun dokunulmazlığı olduğu için gözaltına alınması, tutuklanması hatta yargılanması mümkün değil. Bir "kumpas" kurulsun bile bunun bir akşamdan sabaha uygulanması imkânsız, genel olarak hayata geçmesi ise çok zor.

Hedef Akşener mi?

Ancak bu vahim tartışmanın, gergin ama olağan bir hava içinde geçmesinin beklenmedik başka bir sonucu olabilir. Tartışmanın nabzını tutanlar, Kılıçdaroğlu için ortaya atılan ve tartışılan tutuklanma olasılığını, yeni parti kurma hazırlıkları içinde olan Meral Akşener açısından değerlendirebilir. Kılıçdaroğlu'nun tutuklanmasının muhalefeti tümünden bastırmak üzere iç savaş kartını çekmek ve bir ölüm kalım mücadelesine girişmediği durumda mevcut iktidara getireceği özel bir kazanç yoktur. Ayrıca Kılıçdaroğlu, bugün itibarıyla Erdoğan'ın karşısına çıkıp cumhurbaşkanlığı seçimini kazanabilecek bir aday da değildir.

Mevcut durumda burjuva siyasetinde tabloyu köklü şekilde değiştirme potansiyeline sahip gelişmenin Meral Akşener'in partisinin kuruluşu olduğu görülüyor. Bu parti daha kurulmadan MHP'den ciddi bir gücü yanına çekmiş durumda. Merkez sağda güçlü bir çekim merkezi yaratma ve AKP tabanına seslenme olanağına sahip. Batı emperyalizmi ve TÜSİAD da bu partiye oldukça sıcak yaklaşıyor. Kılıçdaroğlu'nun adalet yürüyüşü yapıldığında büyük yankı uyandırmışsa da gerisi daha büyük bir muhalefet dalgasıyla değil Gelibolu'da adalet konferansıyla geldi. Meral Akşener'in partisinin ise AKP'nin içindeki fay hatlarını bile tetikleyebilecek

bir dalga yaratma potansiyeli var.

AKP'nin, Akşener parti kurmadan ya da çalışmalarını oturtmadan baskın bir erken seçime hazırlanmakta olduğu söylentileri ayyuka çıkmış durumda. Diğer yandan Akşener de olası bir erken seçim için partinin kuruluşunu hızlandırıyor.

Akşener'in dokunulmazlığı yok!

Tam da bu noktada Kılıçdaroğlu tartışmasıyla aslında Akşener'i siyaseten yıpratmak en uçta cezaevine götürecek bir yolun taşlarının döşendiği akla geliyor. Meral Akşener milletvekili değil, dokunulmazlığı yok. Öte yandan onun üstüne neyle gelecekleri de belli: FETÖ! 15 Temmuz'dan önce mitinglerde "yurtta sulh" kavramını kullanması uzun süre gündemde tutulmuştu. MHP'deki kurultay tartışmaları sırasında mahkemenin Akşener ve arkadaşlarının talebini kabul ederek kurultayı yapmak üzere atadığı çağrı heyeti başkanı Ayhan Erel, cemaat operasyonunda gözaltına alındı. Bir cemaat operasyonunda Fethullah Gülen'in Akşener'i övdüğü notların çıktığına dair iddialar MHP kurultay süreçlerinde sıkça Bahçeli tarafından kullanıldı. Geçtiğimiz Mart ayında Akşener'in hukuk danışmanı olduğu iddia edilen Nuri Polat yine cemaat operasyonunda tutuklandı. Son olarak da Başbakan Yardımcısı Recep Akdağ A Haber'de katıldığı bir programda Akşener'in partisi için açıkça "FETÖ'nün desteği olduğunu biliyoruz" dedi.

Mesele Kılıçdaroğlu ya da Akşener değil Türkiye'nin sürüklendiği uçurumdur

Türkiye'nin işçi sınıfı ve emekçileri açısından burjuva partilerinin kendi iç çatışmalarında taraf olmanın bir gereği yoktur ama iktidarın, burjuva da olsa muhalefeti alt etmek için kullanacağı gayri meşru yöntemleri onaylamak da mümkün değildir. Bu yöntemlerin çok daha fazlasını ezilenlerin ve emekçilerin siyasi haklarının kısıtlanmasında kullanılmakta olduğu ve giderek bu baskıların daha da artacağı açıktır.

Mesele Kılıçdaroğlu'nu ya da Akşener'i savunmak değildir. Tam tersine burjuva muhalefetinin sefaletinin istibdatın en büyük dayanağı olduğu açıktır. Gerçekçilik adına halkın önüne çıkardıkları Ekmeleddin İhsanoğlu'ndan Abdullah Gül'e uzanan türlü alternatiflerin, her seferinde mutlaka ve mutlaka burjuva düzeninin istikrarını bozmadan siyaset yapmanın Türkiye'yi getirdiği yer bir uçurumun eşliğidir. Türkiye'nin emekçi halkı istibdatın ya da Amerikan muhalefetin peşinde uçuruma atlamak yerine kendi kaderini kendi eline almalıdır. İşçi ve emekçiler sermayeden ve emperyalizmden bağımsız bir cephe hede birleşerek, zincirlerini kırarak ve bir Kurucu Meclis için mücadele ederek istibdatı yenebilir. İstibdatın siyasi özgürlükleri, temel hak ve hürriyetleri gasp etmesine bu baskılara karşı kime yapılırsa yapılsın karşı çıkmak bu mücadelenin bir gereği olacaktır.

Çanakkale kurultayının sonucu: CHP'nin adaletinde işçiler yoktur

CHP, adalet yürüyüşünün ardından Çanakkale'de bir adalet kurultayı topladı. Kılıçdaroğlu başkanından itibaren kurultayın toplanma amacını gizlemedi, saklamadı. Açıkça söyledi: "2019'a kadar bir plan çizdik. Adım adım uygulamaya çalışıyoruz." Kılıçdaroğlu'nun 2019 planlarının sağdan devşirilmiş bir çatı aday bulmak olduğunu, bu kapsamda AKP kurucusu ve eski Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün bile düşünülmekte olduğunu daha önce yazdık. Solun ve sosyalistlerin bu planlara payanda olmasını eleştirdik. Çanakkale kurultayı da her yönüyle bu planın bir parçası olduğunu göstermiş durumda.

Sağ başrolde sol figüran

Panellerde Korkut Boratav, EMEP'ten Levent Tüzel, ÖDP'den Alper Taş gibi sosyalistlere de yer verildi. Mutlaka yanlarında onlardan daha çok sayıda eski ANAP'lı, DYP'li, hatta AKP kurucusuyla birlikte. Korkut Boratav, kurultayla ilgili bir değerlendirmesinde Abdüllatif Şener ve diğer İslamcılarla aynı panelde olmaktan rahatsızlık duyduğunu belirtmiş. Haklıdır. Ancak yine de bu eleştiride sanki sol bir panele sağ kanattan fazlaca ismin

mektedir. *Cumhuriyet* gazetesinin bu paneli aktarma tarzı sembolik olarak çok anlamlı. Birinci sayfada Boratav'ın adı ve diğerleriyle birlikte resmi var. Ama ne söylediğini okuyucu hiçbir zaman öğre-

Emeksiz adalet! Sermayeye özgürlük!

Yine de bu gerçekler Türkiye sosyalist hareketinin, Kurultay'ı "bazı eksiklerine" rağmen göklerle çıkarmasına engel olmamıştır.

nemiyor, çünkü içerideki haberde AKP kurucusu Abdüllatif Şener'in Adem ve Havva'dan falan söz ettiği konuşmaya iki sütundan fazla yer ayrılması, diğer konuşmacılar da kendilerine yer bulmuş, ama Boratav yok!

Levent Tüzel ve Alper Taş'ın figüran değilse bile yardımcı rol oynadığı "Devlette Adalet" panelinin başrolündeki kişi, adı 2019 seçimlerinde çatı aday olarak geçen İlhan Kesici'dir. Tanımayanlar için hatırlatalım. İlhan Kesici hem

Görünen o ki Kılıçdaroğlu sağa açıldıkça sol, oltaya takılmış balık gibi CHP'nin teknesinin arkasından sürüklenmektedir. Eleştiriler neredeyse yok. Hatta tüm bu çalışmalarından çıkan sonuçların parti politikalarının bir parçası haline gelmesini savunanlar var. Hangi sonuçları bunlar? Adalet kurultayının resmen açıklanan sonuç bildirgesinden bahsediliyorsa bu bildirgede ne sol var ne de emek!

Koca bildirgede işçi ve emekçi kelimesi geçmiyor. Emek kelimesi de yok. "Geçimde adalet yoktur" alt başlığı altında işçinin ve emekçinin talepleri değil patronların çıkarları savunulmaktadır. Doğru duyduunuz! İşçinin emekçinin adının geçmediği yerde CHP'nin bildirgesi "belirsizlik ve keyfilik girişim özgürlüğünü yok etmektedir" diyor.

Erdoğan'ın OHAL'den istifade grevleri yasaklıyoruz, OHAL sermayenin önünü açıyor dediği yerde, CHP'nin bildirgesinde özgürlük başlığı altında patronların girişim özgürlüğü savunuluyor. Haksızlık etmeyelim. Sağa hoş gözükme için "inanç özgürlüğü" unutulmamış.

Sefalet, rezalet, isabet!

Grevlerin yasaklandığı, sendikaların kapatıldığı ülkede adalet bahsinde grev özgürlüğünden de sendikal özgürlüklerden de bahsetmeyen bir adalet kurultayı... Adalet kavramı açısından bakıldığında tam bir rezalet! Bu kurultaydan solculuk çıkarmaya çalışanlar için tam bir sefalet! Sağa, sermayeye, emperyalizme mesaj vermek isteyen Kılıçdaroğlu için ise tam isabet!

Sungur Savran

Beş devrimin mahsulü: Türkiye Komünist Fırkası

Ekim devrimi dönencesine giriyoruz, komünizmin tarihini ve geleceğini tartışacağız. Devrimin 100. yıldönümü yaklaşıyor. Adı "Ekim devrimi" ama o eski Rus takvimine göre. Şimdi kullandığımız takvime göre yıldönümünü 7 Kasım'da kutlayacağız. Ekim devrimi sadece bir Rus devrimi değildir. Hep bunu söyleyeceğiz bu kutlamalar sırasında. Bu ay, 10 Eylül'de Türkiye Komünist Fırkası'nın (TKF) kuruluşunun 97. yıldönümünü yaşayacağız. Ondan başlayalım. Daha sonra Türkiye Komünist Partisi adını alan bu siyasi partinin bugün bu ismi taşıyan çok sayıda partinin hiçbirleriyle organik bir ilişkisi yoktur. Tarihi TKP, Ekim devriminin ateşinden ve rüzgârından doğmuştur. Onun daha sonra yaşadığı "mâkus talih"e paralel günler geçirmiş, onunla birlikte (geçici olarak) tarihe karışmıştır.

Türkiye'nin komünist hareketi muazzam bir devrimci dalganın, dünya devriminin birinci dalgasının ürünüdür. Bunun yerli ayağı, Abdülhamid istibdadına karşı bütün imparatorluk halklarının ayağa kalkmasının ürünü olan 1908 Hürriyet devrimi ile başlar. 1920'de Bakû'da kurulacak olan Türkiye Komünist Fırkası'nın tartışılmaz lideri Mustafa Suphi de, o kuruluş kongresinde İstanbul komünistlerini temsil eden delegelerden olan ve partinin genel sekreteri seçilen Ethem Nejat da İttihatçı birer genç militan olarak 1908 devriminde yer almışlardır. Ama onlar Balkan savaşları sonucunda Enver-Talat-Cemal üçlüsü önderliğinde yaşanan Termidor'a, yani devrimin gericileşmesine direnmişlerdir. Her ikisi de, vaatlerini yerine getirmeyen devrimin sınırlarını görmüş ve yüzlerini komünizme dönmüşlerdir.

Bu dönüş elbette boşlukta olmamıştır. Dünya devriminin şahlanmasının sonucudur. Türkiye komünizminin kurucu kadroları tam üç proleter devriminde eğitim görmüştür. Türkiye'nin savaş müttefiki olan iki ülkede, Almanya ve Avusturya-Macaristan'da çok sayıda Türk işçisi çalışıyor ya da staj görüyor, birçok da öğrenci okuyordu. 1918 Kasım ayında Bolşevik devrimine son derecede benzer bir devrim Almanya'da patlak verince, bunların bir bölümü derhal devrimin saflarına geçtiler. Berlin'de İttihatçıların yönetimindeki derneği ele geçirdiler. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in Spartakistlerine katıldılar. Bunlar daha sonra İstanbul'a dönerek Türkiye komünist hareketinin içerideki ayağını oluşturdu.

Öteki müttefikte de 1919 yılında dört ay süren bir devrimci iktidar kuruldu. Macar Sovyet Cumhuriyeti'nde de Türkler aynen Alman devrimindeki gibi yerlerini aldılar. Fesli Türkler Budapeşte sokaklarında Arapça harflerle "Yaşasın Dünya İhtilali" yazılı pankart-

lar taşıdılar. Türklerden oluşan bir ihtilal taburu karşı devrime karşı silahlandı.

Bu iki devrime Türklerin bu kadar kolaylıkla katılmasını devrimlerin ruhunu tanıyanlar anlar ancak. Bu insanlar kendileri daha on yıl önce bir devrim yaşamış bir ülkeden geliyorlardı. Bir kısmı işçi olarak 1908'in açtığı yolda grevlerle gitmişti. Bir kısmının gencecik öğrenci dimağlarında her Balkan ve Anadolu kentinin sokaklarını doldurmuş kalabalıklar silinmez bir yer etmişti. 1908'i "İttihatçı zihniyet" diye tükürürcesine aşağılayanlar, her devrimin Termidor yaşayabileceğini anlayamayıp Enver'le birlikte halk kitlelerini de silenlerdir!

Ama Türkiye komünizminin dövuşdüğü esas örs, Ekim devriminin toprakları oldu. Rusya'nın Müslümanlarıyla iç içe (buna ileride döneceğiz) Mustafa Suphi ve arkadaşları, savaş esirlerini de devrimcileştirerek, Türkiye komünizminin temellerini attılar. Kızıl Ordu'ya Müslüman birlikler oluşturdular. Komünist Enternasyonal'in kuruluşuna katıldılar. Sonunda da 10 Eylül'de Türkiye proletaryasının öncü partisini kurdular.

Dünya devriminin birinci dalgası Ekim'den çok kısa süre sonra Anadolu'da da etkisini gösterecekti. İşte Mustafa Suphi ve arkadaşları derhal bu devrime de yüzlerini çevirdiler. Emperyalizmin işgali altındaki İstanbul'a daha 1919 başlarında Kırım'dan, sonra Beyazların saldırısı altında çekilmek zorunda kaldıkları Odesa'dan gizli gizli keşif kolları yolladılar. Anadolu'ya geçerek anti-emperyalist bir ulusal devrim haline gelen Milli Mücadele'yi bir işçi-köylü devrimine çevirmek istediler. Ama Anadolu'nun hâkim sınıfları komünizmin bu ilk atağını Karadeniz'de boğacaktı. Mustafa Suphi ve arkadaşları, tarihe 15'ler olarak geçen ileri parti kadroları, Trabzon açıklarında boğduruldular. Bu sorulacak önemli bir hesap hâlâ.

TKF, Türkiye'nin sosyalizminin, komünizminin, devrimci hareketinin kurucu örgütüdür. Ondan önce de sosyalizm vardı bu topraklarda kuşkusuz. Ama Leninizm, Bolşevizm, gerçek proletarya sosyalizmi onunla girdi Türkiye'ye. TKF bir dünya partisinin Türkiye seksiyonuydu (şubesi idi). Hem burada, hem dünyada proletaryayı örgütlemeye soyunmuştu. Aynı anda. Devrimci İşçi Partisi işte geçici olarak sekteye uğramış olan bu mücadeleyi, henüz alçakgönüllü ama kararlı bir tutumla yeniden başlatıyor. Bu soylu göreve soyunmaya hazır bütün gerçek proleter sosyalistleriyle el ele, Lenin'in ve Trotskiy'in, Mustafa Suphi'nin ve Ethem Nejat'ın bayrağını tekrar yükseltiyoruz.

davet edildiği ve bunun rahatsızlık yarattığına dair bir izlenim mevcuttur. Halbuki gerçek Korkut Boratav'ın da, Levent Tüzel ve Alper Taş'ın da sağcı panellerle solcu sosu katmak üzere davet edilmesidir.

CHP'nin 2019 planları söz konusu olduğunda Korkut Boratav'ın da katıldığı "Geçimde Adalet" başlıklı panelinin baş konuşmacısının Abdüllatif Şener olarak düşünüldüğü açıkça görül-

DYP hem ANAP'ta yer almış, ANAP'tan milletvekili seçildiği 1995-1999'da da CHP'den meclise girdiği 2007-2011 arasında da NATO parlamenterler asamblesinin kadrolu üyesi olan, Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi ve Türkiye-AB Karma Parlamento Komisyonu üyeliği yapmış, kısacası halkın pek tanımadığı ama sermaye ve emperyalizm nezdinde pek kabul gören bir kişidir.

Deyrezzor'dan Afrin'e emperyalist plan nasıl bozulur?

Suriye'de stratejik önemde olan Deyrezzor etrafındaki kuşatma, Suriye ordusu tarafından kırılmak üzere. Kuşatmanın kırılması Suriye ordusunun sadece havadan ulaşabildiği bu şehre kara ulaşımını da sağlaması ve ilerleyişini Fırat nehrinin doğusuna doğru sürdürmesi ve Suriye'nin petrol yataklarının büyük kısmının bulunduğu Deyrezzor'un geri kalan kısmının da Esad'ın kontrolüne girmesi demek. Suriye'de savaş önemli bir dönüm noktasına doğru ilerliyor ve gelişmelerin seyri Türkiye'nin bölgeye yönelik planlarını da çok yakından ilgilendiriyor.

ABD ne yaptırıya engelleyemedi

ABD bu gelişmeden elbette ki memnun değil. ABD'nin Suriye Demokratik Güçleri ile birlikte Rakka'yı ele geçirdikten sonra hedefi başkentini yitirmiş DAİŞ'in elinden bu petrol bölgelerini de almaktı. Bu amaçla kendinden önce Suriye ordusunun Fırat kıyısından ilerlemesine mani olmaya çalıştı. ABD uçakları önce 2015 Aralık ayında sonra da 2016 yılının Eylül ayında kuşatma altındaki Deyrezzor'da bulunan Suriye or-

dusu güçlerini iki defa "yanlışlıkla" vurdu. Nedense bu yanlışlıklar hep Suriye ordusu DAİŞ karşısında mevzi kazanmaya başladığında gerçekleşti. Geçtiğimiz Haziran ayında ise Suriye ordusu Rakka'nın güneyinden Deyrezzor'a doğru hamle yaptığı esnada ABD bu sefer gösterere ve açıkça üstlenerek bir Suriye jetini düşürdü. Özetle ABD emperyalizmi Suriye ordusunun kendi topraklarını DAİŞ örgütünden temizlemesini engellemek için elinden geleni yaptı ve şu ana kadar başarısız oldu.

Suriye ordusu Deyrezzor'u alırken Rusya Afrin kapısını kapatıyor

Bu tablonun ortaya çıkmasında Deyrezzor'la pek ilgisi yokmuş gibi gözükken Afrin'deki gelişmeler önemli rol oynadı. Türkiye, Afrin'deki PYD varlığını ve bölgeden saldırı yapıldığını gerekçe göstererek askeri bir yığınağa başladı. Erdoğan ve AKP iktidarının yetkilileri Afrin'e yönelik bir askeri harekâtın sinyalinin açıkça verdi. Olası harekâtın ismini de "Fırat'ın kılıcı" olarak ilan etti.

Bu operasyonun Rusya'nın izni olmadan yapılamayacağı herkesin

malumu idi. Rusya ise Afrin'de Kürtlere yardım ettiği halde ABD ve PYD arasında süren sıkı işbirliği dolayısıyla oldukça rahatsızdı. AKP iktidarı bu rahatsızlığı fırsat bilerek Rusya'nın kendisine Afrin kapısını açacağını düşündü. Bu esnada Rusya Genelkurmay Başkanı Gerasimov'un Türkiye'ye geleceğine dair haberler de bu beklentiyi arttırdı. Dışişleri Bakanı Çavuşoğlu, "YPG konusunda Rusya'nın bizim hassasiyetlerimizi ABD'den daha iyi anladığını görüyoruz" diyerek bu beklentiyi resmen de ortaya koydu.

Ne var ki 26 Ağustos günü Gerasimov'un Türkiye ziyareti aniden ertelendi. Erteleme ile ilgili hiçbir açıklama yapılmadı. Ertelemenin nedeni ise iki gün sonra ortaya çıkacaktı. Rus askerleri Türkiye'nin, taşeronu ÖSO kuvvetleriyle birlikte operasyon yapmayı planladığı Afrin'in güney doğusundaki Tel Rıfat ilçesine girmişti. Rus askerlerin fotoğrafları basına servis ediliyor ve Rusya'nın Afrin operasyonuna icazet vermediği lisan-ı münasiple tüm dünyaya duyurulmuş oluyordu. Rusya bu hamle ile Rakka'dan sonraki hedeflerinin Deyrezzor olduğunu açıkça ilan eden PYD ve YPG'yi bu ilerleyiş-

ten caydırmayı hedeflemişti.

Şimdilik görünen o ki SDG'nin Deyrezzor'da ABD'ye yardım etmemesi karşılığında, Rusya Afrin'de Türkiye ve ÖSO'ya karşı kalkan olacak. Bu Rusya'nın aynı zamanda PYD ve YPG, ABD ile birlikte Deyrezzor'a yürürse koruma kalkanını kaldırma seçeneğini elinde tutması demek.

ABD'nin kozu Türk milliyetçileri ve Kürt burjuvaları

Gelecek hâlâ belirsiz. ABD emperyalizmi ne olursa olsun Deyrezzor'un petrol rezervlerini Suriye'ye bırakıp, Esad'a askeri ve ekonomik olarak belini doğrultma imkânı sunmak istemeyecektir. Zira iktidarını güçlendiren ve tahkim eden bir Esad demek Suriye devletinin er geç topraklarındaki Amerikan askerlerinin varlığını sorgulamasını getirir.

ABD mevcut durumda PYD'nin başını çektiği Suriye Demokratik Güçleri içinde kendine yandaş bulmak için çabalarını yoğunlaştıracaktır. Bu işbirlikçilere, Afrin'deki fakir Kürt halkını kurtarmak yerine Suriye'nin petrol yataklarını vadedecektir. Emperyalistler, ulusal mücadeleler içinde, bu tür adice pazarlıkları yapabilecekleri işbirlikçi burjuva karakterleri bugüne kadar hep bulmuş ve kullanmıştır.

Afrin'de ise B planı devreye girecektir: Afrin'de ABD ile birlikte

hareket eden PYD yerine ABD ile birlikte NATO üyesi olan TSK'nın hakimiyeti. Gözünü Afrin'e dikmiş Türk milliyetçileri ABD'nin bu emperyalist planlarına en büyük desteği sunmaya hazır gözüküyor. Bir bakmışsınız ki Türkiye, "terör koridoruna Fırat'ın kılıcını soktuk" derken Fırat'ın batısında NATO üyesi TSK eliyle bir NATO kuşağı oluşturmuş, Kürtler de Afrin'deki bu operasyona izin veren Ruslara karşı hışımla ABD bayrağı altında Deyrezzor'a sefere çıkarılmış...

Emperyalist planlar halkların kardeşliği ile bozulur

Bu tablo karşısında yapılacak bellidir. Kürt düşmanlığına dayalı politikanın ABD emperyalizminin planlarına alet olma noktasına varacağını ısrarla vurgulamalıyız. Kürtlere düşmanlık etmek yerine Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkına saygı göstermek, emperyalizme karşı bu toprakların emekçi halkını muazzam ölçüde güçlendirecektir. Kürt halkını emperyalizmin yanına iten milliyetçi politikaların yerine bu çizgi izlenirse ABD emperyalizmi bir anda boşlukta kalacak Suriye'de tutunamayacaktır. Bu sadece Türk ve Kürt halklarının değil İsrail Siyonist oluşumu dışında tüm bölgenin çıkarımadır. Aksi takdirde emperyalizm her yeni durumda halkları birbirine kırdırarak en elverişsiz durumların içinden bile çıkma şansına sahip olacaktır.

Barzani referandumunda Türk lirası oylanacak!

Barzani KBY'de (Kürdistan Bölgesel Yönetimi) devlet kurarsa bunun para birimi Türk lirası olur. ABD 2011'de Irak'tan askerini çekerken Barzani'yi Tayyip Erdoğan'a emanet etti. Her iki taraf da bunu ciddiye aldı. Şimdi gereği yapılıyor. O günden beri Türkiye Barzani'nin Ortadoğu'daki hamisi rolünü üstlendi. Yatırımların hızla ilerlemesi de bunu ekonomik alanda perçinledi. Şimdi DAİŞ'e karşı verilen Musul savaşı esnasında Barzani peşmergelerinin Kerkük'e KBY bayrağını çekmeleri için petrol yanını da çözmüş görünüyor. Bir ikinci Kıbrıs senaryosu ilerliyor.

Eylül ayı Bahçeli için zor geçecek. 25 Eylül'de yapılacak olan referandumu Barzani gibi Türk devletine sadakatiyle parlayan biri gündeme getirmiş olsa bile, Bahçeli yerinde kıvranıyor. Şimdiden iki kez çıkış yaptı. Referandumu "savaş nedeni" olarak görmek gerektiğini ilan etti. Referandumu karşı olduğu izlenimini yaratmaya çalışan AKP kanadından Binali Yıldırım'dan buna cevap geldi: Ortada devlet yok ki savaş nedeni olsun!

Çok zeki gibi görünen bu çirkış, aslında klasik felsefi muammalara iyi bir örnek oluşturuyor gibi: Evet, ortada devlet yok ama referandum bağımsızlığa "evet" sonucuyla biterse her an olabilir. O zaman ne olacak, Binali Yıldırım? Bahçeli tabii böyle ince felsefi sorunlarla uğraşacak biri değil. O, ince politik oyunlarla ilgileniyor. Çok alınmış gibi sert çıktı derhal. Binali Yıldırım'ın işi kişiselleştirdiğini, bunun siyasi nezakete uymadığını söyledi. Ve ekledi: 16 Nisan mutabakatını 25 Eylül uğruna harcama! Şimdi siz bunu sert demec diye okuyadurun,

Yıldırım'ın danışmanları başbakanın kulağına şunu fısıldıyorlar: Efendim, Bahçeli demek istiyor ki, "kardeşim, sus, fincancı katırlarını ürkütme! Benim görevim referanduma sert çıkmak. Sen şimdi bana cevap vererek referanduma taraftar olduğunu belli edersen, o zaman ben sana verdiğim desteği ('16 Nisan mutabakatı') kendi tabanına karşı (onlar yüzlerle binlerle partiden istifa etmeye başlamışken) nasıl savunacağım?"

Bahçeli, 16 Nisan mutabakatı dediği gerici ittifakın mantığı çerçevesinde çok da haksız değil. Mesela dışişleri bakanının Erbil'de Barzani'ye "yapmasanız iyi olur heval" tonunda "Türkiye referanduma karşıdır" demiş olmasına itiraz etti mi? Daha önemlisi, Tayyip Erdoğan'ın referandumu karşı çıktığı basın toplantısında "aynısı Türkiye'de olur mu?" diye sorulunca "Türkiye üniter devlet, orası ise eyalet" diyerek neredeyse "referandum orada normal, bizde olmaz" demiş olmasına itiraz etti mi? Bütün söylediği "benimle kavga etme kardeşim, bırak ben de bildiğim

gibi konuşayım"! Diyor ki, "ben Kürtlere savaş açarız, diyorum, sen bana savaş açyorsun, oldu mu Binali Yıldırım?" Unutmayın, siyasi ikbal uğruna Öcalan'ı idam sehvasından kurtaran siyasi kararın altına imza atmış birinden söz ediyoruz!

"Erbil ile ticaret kesilmemeli"

Tam bu sırada, Bahçeli'den daha önemli bir ses yükseliyor. Alman Deutsche Welle radyosuna demec veren "iş âlemi mensupları" Erbil'in Türkiye sermayesi için ne kadar önemli olduğunun altını çiziyorlar. DEİK (Dış Ekonomik İlişkiler Konseyi) bünyesindeki Türkiye-İrak İş Konseyi başkanı Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin (KBY) "vazgeçilmez bir pazar" olduğunun altını çiziyor. Bu bölgede iş yapanlar arasında sivriyen adlardan biri, TÜSİAD yönetiminin Kürt üyesi Tarkan Kadooğlu endişelerini belirtiyor. İsmi TÜSİAD'dan ödünç almış DİSİAD (Diyarbakır Sanayici ve İş İnsanları Derneği) başkanı ise "sınır asla kapatılmamalı" diyor.

Dile kolay. Türkiye'den 1.500 şirket KBY'de iş yapıyor. Sadece müteahhitlerin iş hacmi 30 milyar doları aşiyor. Öyle ticaret falan denildiğine bakmayın, burada esaslı yatırım söz konusu. Koç grubu neden Divan Otel'i yaptı zannediyorsunuz Erbil'e? Kerkük petrolünün kuyularının ateşiyle yanıyor olmasın burjuvazi? Tayyip Erdoğan, "Kuzey Irak'ta Türk lirası temel para birimi olacak" diyeli iki yıl oluyor. Kürt burjuvazisi de dâhil Türkiye'nin sermayesi bu konuda onun bütünüyle arkasında!

Ne demek Türk lirasının Barzani bölgesinde geçer akçe olması? Bölgenin ekonomisi Türkiye ekonomisinin bir uzantısı haline gelecek demek. Kuzey Kıbrıs ekonomisi nasıl on yıllar üzerinden Türkiye'nin bir uzantısı haline getirildiyse burada da aynısı olacak demek. Kısacası, bugün Irak'ın gevşek bir parçası olan KBY, bağımsız bir devlet bile olsa, Türkiye'nin ekonomik bakımdan bir yarı-sömürgesi olacak demek.

İran Genelkurmay Başkanı gelince derhal geleneksel ref-

leksleriyle Kürtlere karşı "kan" hevesine kapılanlar oldu. Bunlar Barzani'nin bir Kürdistan değil Barzanistan yolunda yürüdüğünü unutuyorlar. Barzani KBY'de devlet kurarsa bunun para birimi gerçekten Türk lirası olur. ABD 2011'de Irak'tan askerini çekerken Barzani'yi Tayyip Erdoğan'a emanet etti. Her iki taraf da bunu ciddiye aldı. Şimdi gereği yapılıyor. O günden beri Türkiye Barzani'nin Ortadoğu'daki hamisi rolünü üstlendi. Yatırımların hızla ilerlemesi de bunu ekonomik alanda perçinledi. Şimdi DAİŞ'e karşı verilen Musul savaşı esnasında Barzani peşmergelerinin Kerkük'e KBY bayrağını çekmeleri için petrol yanını da çözmüş görünüyor. Bir ikinci Kıbrıs senaryosu ilerliyor.

Şayet Türk Silahlı Kuvvetleri kurulacak birimi hayati bir tehdit olarak kabul edip kendi çizgisini dayatmazsa, tam tersine Barzani'nin sadakatini Türkiye'de Kürt halkını kontrol altına almak için bir güvence sayarsa, iş bağlanır.

ABD'de faşizm başını kaldırıyor

UNITE THE RIGHT! - AUGUST 12th
Lee Park - Charlottesville, VA - 12 PM

A PIVOTAL MOMENT FOR THE PRO-WHITE MOVEMENT IN AMERICA
* Richard Spencer * Baked Alaska * Mike Enoch * Jason Kessler * Matthew Heimbach
* Augustus Invictus * Pax Dickinson * Dr. Michael Hill * Johnny Monoxide * Chris Cantwell
* Azzmador * Sacco Vandal * Identity Evropa * League of the South * Anticom
* Vanguard America * Traditionalist Worker Party + Nationalist Front Groups & More.
- UNITED FOR YOUR FUTURE. -

Trump'ın ABD Başkanı seçilmesinin ardından pandoranın kutusu yavaş yavaş açılıyor. Kölecilik 150 küsur yıl önce iç savaşta aldığı büyük yenilgi sonrası ABD tarihine gömülmüştü. Siyahlara karşı yasal ırk ayrımcılığı bir yüz yıl kadar daha ayakta kalmayı başarsa bile sonunda o da, büyük mücadelelerle tarihin çöplüğüne gitti. Örgütlü güçleri sinip köşeye çekilmek zorunda kalmasına rağmen kapitalist toplumun hizmetine sunabilecek barutu olan ırkçılık ise derinden derine varlığını sürdürdü. Şimdi bu eski örgütlerin bir kısmı hortladı, saklandıkları köşelerden çıkıyorlar.

Yenileri ise pıtrak gibi çoğalıyor. Kimisi hâli vakti yerinde orta yaşlı zenginlere ve yeni yetmelere hitap ediyor. Kimisi okumuş, üniversite mezunu olmuş ama topluma ve kendisine faydalı olacak bir yol bulamamış genç kesimi et-

rafında topluyor. Kimisi yoksul emekçi mahallelerin serserilemiş ve suça bulaşmış, silaha ve şiddete meraklı işsiz güçsüz gençlerini bünyesine toplamış. Kimi de kendi işine, toprağa ya da bir dükkâna sahip, üç-beş neyse kazanıp giderken kendisinin ve ailesinin geleceğinin sarsıldığını gören küçük mülk sahiplerinin bir "kardeşliği" görünümünde.

Her halükârda ellerinde Nazi sembolleri, dillerinde ırkçı sloganları, en önde de köleci bayraklar kuşanmış sokak güçleriyle faşizm, Başkan Trump'ın himayesinde dünyanın en güçlü emperyalist ülkesinde başını kaldırıyor.

Trump'ın serseri mayın tipi faşizminin henüz kendi sokak gücü yok ama Ağustos ayında Charlottesville'de görüldüğü gibi bir gösteriyi ezmek için harekete geçebilecek bir toplumsal zemine sahip. Faşist gruplardan birinin üyesi "öfke-

li genç", DAİŞ'in Avrupa'da kendine yöntem edindiği saldırı biçimini uygulayarak, Konfederasyon (19. yüzyılda kölelik yanlısı ayrılıkçı eyaletlerin oluşturduğu birliğin adı) sembollerinin savunulmasını protesto eden eylemcilerin arasına arabayla dalarak bir kişiyi öldürdü, 19 kişiyi yaraladı.

Bu faşist saldırgan o yöre-

den bile değil, "Sağda Birlik" adlı sirke katılmak için çok uzaklardan gelmiş. Kimler yok ki bu sirkte: başlarında "Amerika'yı yeniden büyük yap" şapkalarıyla Trump fanatikleri, şovenistler, sosyal medya trolleri, İslam düşmanları, göçmen karşıtları, neonaziler, Ku Klux Klan, beyaz ırk üstünlükçüleri, alternatif sağ şemsiyesinde toplanan hareketlerden bir demet...

Trump seçimlerde bunlardan ciddi destek aldı. O kadar ki, en yoğun şekilde takip edilen neo-faşist internet haber sitesi Breitbart.com'un kurucusu ve yayın yönetmeni Steve Bannon başkanın baş stratejisti ve yakın danışmanı oldu. Bunun üzerine sitenin tıklanma oranları bir anda fırladı ve ABD'de en çok takip edilen ilk 50, dünyada en çok takip edilen ilk 300 site içerisine girdi. Trump'ın faşist hareketin önünü açmasına bir örnek daha. Elbette durum bundan ibaret değil. Hitler'in "her şeyin üzerinde Almanya" sloganına benzer Önce Amerika sloganı, hapishanelerde işkence ve kötü muamele yaptırdığı için ceza alan bir şerifi başkanlık yetkisini kullanarak affetmesi, "tarihimizi çalıyorlar" diyerek köleci sembollere sahip çıkması da listede.

Trump da Maraş Katliamı sonrasında "bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz" diyen Süleyman Demirel gibi günlerce bu sokak saldırısını kınamayı reddetti. Sonra mec-

bur kalınca ağız değiştirmek zorunda kaldı. Sonradan attığı bir tвите, saldırıda hayatını kaybeden Heather Heyer için "güzel Heather" dedi. O sapık ağızdan güzelliğinin onaylanmasına ihtiyacı yok, Heather zaten o gösteride yer alıp şehit düşerek nice güzeller arasında yerini aldı.

İster ABD'de Heather'ın katilleri olsun ister İngiltere'de, Almanya'da dazlaklar, Fransa'da, Hollanda, Yunanistan veya Avusturya'da göçmenlere karşı örgütlenenler; bu hareketler medyada yumuşatılarak anıldığı gibi alternatif sağ ya da aşırı sağ falan değildir. Düpedüz faşist örgütlerdir karşımızda olan. Üçüncü büyük depresyon ile milyarlarca insan kapitalizmin dünya çapındaki ekonomik krizi içinde beledikçe daha da palazlanma potansiyeli taşıyan, insanlığın başına büyük çoraplar örmeye, yeni utanç abideleri yaratmaya meyilli, bugün kime karşı kullanılırsa kullanılsın emekçilerin her hakkına düşman olduğundan yarın onları da ezmeye yeltenecek gözü dönmüş bir kitle.

ABD'de faşizmin bu yükselişine karşı tepki az değil. Sosyalistler bunu iyi değerlendirirlerse bir umut var. Önce "işçi Amerika" için adaylığını koyup sonunda milyarderlerin adayını Clinton'ı destekleme noktasına gelen Bernie Sanders bile işçi sınıfını umutlandırıp harekete geçirebiliyorsa ortada büyük bir potansiyel var demektir. Trump'ın ırkçılara yaslanması, Kore, Ortadoğu, Meksika politikaları siyahları, Asyalıları, Müslümanları, Latinoları birbirine yaklaştıracaktır. Hepsini gerçek anlamda birleştirecek olan ise her renkten ve dinden işçi sınıfının el ele mücadele etmesi olacaktır. Faşizmin panzehiri buradadır ama bunun için en çok uzun yıllar avantajlı bir konumda bulunduktan sonra şimdi krizin yükünü en ağır biçimde hisseden beyaz işçi sınıfının kazanılması gereklidir.

Devrimci Marksizm iki dilde Ekim devrimi dosyası hazırlıyor

Devrimci Marksizm dergisinin Haziran ayında yayınlanmış olan ve Ortadoğu sorunları üzerinde odaklaşan sayısından sonra şimdi de Ekim devriminin 100. yıldönümü konusundaki hazırlıkları ilerliyor. Derginin hem 32-33. çift sayısı, hem de yıllık olarak yayınlanmakta olan İngilizce sayısı, Ekim devrimi konusunda güçlü dosyalar içeriyor.

Hemen hemen hazır olan 32-33. sayı Eylül ayında okuyucularla buluşacak. Bu sayıda iki dosya var. Ana dosya Ekim devriminin incelenmesine ayrılmış durumda. Yazılar Ekim devriminin çok farklı alanlarda yarattığı gelişme ve tartışmaları ele alıyor. Sungur

Savran'ın devrimin tarihteki yerini inceleyen yazısının yanı sıra, Levent Dölek Kızıl Ordu'yu, Armağan Tulun kadınların konumunu, Özgür Öztürk ekonomiyi,

alanındaki gelişmeleri inceliyor. Barkın Asal Ekim devriminde Bolşevizmin devlet konusundaki tavrına karşı olarak 1970'li yıllarda yükselen avrokomünizmin,

mında Trotskiy'in ve Bolşeviklerin Kızıl Ordu'nun inşasına yaklaşımını sergileyen bir yazı var. Derginin öteki dosyası ise, birinci cildinin yayınlanmasının 150.

cellliğini vurgulayan, E. Ahmet Tonak'ın ise Marx ile Engels'in toplu yapıtlarının yeniden basılmasının önemini ele alan yazılarının yanı sıra, Sungur Savran'ın *Kapital*'in gerçek anlamı üzerine sert bir polemik içeren bir yazısı yer alıyor.

İngilizce adıyla *Revolutionary Marxism* de ana dosya olarak Ekim devrimine yer verecek. Buna sosyalizm inşa deneyimlerinin çöküşüne ilişkin iki yazı, Ortadoğu konusunda üç yazı ve Marx'ın *Kapital*'ine hasredilmiş bir yazı eşlik ediyor. Ayrıca dünya çapında yükselmekte olan aşırı sağ akımlar konusunda da dosya dışı bir yazı yayınlanacak.

Burak Başaranlar tarımı, Gökçe Çataloluk hukuk alanını, Şiar Rişvanoğlu ise büyük şair Mayakovski ekseninde edebiyat sanat

özel olarak da onun sol teorisyenlerinden Nicos Poulantzas'ın proletarya iktidarı konusundaki tutumunu irdeliyor. Arşiv kıs-

yıldönümü vesilesiyle Marx'ın *Kapital*'ine hasredilmiş bulunuyor. Burada, 2013'te yitirdiğimiz Nail Satlıhan'ın *Kapital*'in gün-

Dünya kazan devrim kepçe

Trump, Venezüella'dan elini çek!

Latin Amerika'da, Hugo Chávez'in 1998 yılında başkanlığa seçilmesiyle başlayan süreçte "Bolivarcı devrim" adı altında emperyalizme kafa tutmakta olan hükümetlerin lideri Venezüella, emperyalizmin ve kendi burjuvazisinin sağcı hareketlerinin taarruzu altında... Chávez'in 2013'te kanserden ölmesi sonrasında onun yerine geçen Nicolas Maduro hükümeti altında ülke, tam üç yıldır, görülmemiş bir ekonomik kriz yaşıyor. Bu dönem boyunca aynı zamanda burjuva muhalefetinin güçlendiği bir süreç yaşandı. Son dört aydır ise, neredeyse bir iç sa-

vaş yaşanıyor. Bu sürede ölü sayısı 125 dolayına çıktı.

Şimdi ABD emperyalizmi doğrudan doğruya işin içine karışmaya başladı. ABD, Venezüella devlet başkanı Maduro'nun varlığını dondurma ve kendi vatandaşlarına onunla iş yapma yasağı uygulama kararını açıkladı, ardından başka yaptırımlar açıkladı. Güney Amerika'nın serbest ticaret örgütü Mercosur, Amerikan yanlısı hükümetlerin kararıyla Venezüella'nın üyeliğini askıya aldı. En önemlisi, Trump Kuzey Kore'yle uğraşırken bir yandan da gerekirse Venezüella'ya askeri müdahalede

bulunacağını açıkladı. ABD emperyalizmi, Irak katili George W. Bush döneminde, 2002 yılında Hugo Chávez'i 48 saatliğine alaşağı eden başarısız bir darbenin de destekçisi olmuştu.

Petro-sosyalizmin acı meyveleri

Hugo Chávez'in Venezüella'nın işçi sınıfı ve yoksul halkı üzerinde kurduğu karizmatik nüfuz, bir ölçüde iktidarının işçi, emekçi ve özellikle yoksullara geçmişte görülmemiş ölçüde öncelik veren ekonomi politikalarında yatıyordu. İktidarın ekonomi

politikaları sayesinde konut, eğitim, sağlık alanlarında çok ciddi destek görmeye başlayan, "colectivos" adı altında mahalle mahalle örgütlenen ve ortak sorunlara ortak çözümler arayan yoksul halk ile işçi sınıfının daha düşük ücretli ya da güvencesiz çalışan kesimleri Chávez'in arkasında dizildiler.

Chávez aynı anda anti-emperyalist bir söylem tutturuyor ve "Bolivarcılık" adı altında Latin Amerika ölçeğinde farklı bir politik doğrultuya destek veriyordu. Bolivya'da Morales, Ekvador'da Correa, Nikaragua'da Ortega gibi Latin Amerika milliyetçisi yöneticiler Chávez'in doğal müttefikleriydi.

Ama bütün bu projenin zayıf noktası her şeyin ülkenin petrol gelirleri üzerine inşa edilmiş olmasıydı. Chávez ülkesinin yoksul halkına ekonomik desteğini bütünüyle 2000'li yıllarda, hatta onun 2013'teki ölümüne kadar dünya piyasasında petrol fiyatlarının çok yüksek olmasından yararlanarak veriyordu. Petrol fiyatları son beş yıldır tepetaklak gitmiş, 2000'li yıllardaki fiyatların yarısından da daha düşük bir düzeye inmiştir. Hem ulusal gelirin, hem de ihracatının ezici bölümü petrolden beslenen Venezüella, elinde ne varsa ne yoksula yitirmiş ve derin bir krize düşmüştür.

Emperyalizme ve burjuvazinin taarruzuna karşı, işçi sınıfının bağımsızlığı için!

Bazı sosyalist akımlar, bu du-

rum karşısında Venezüella'da yaşanan mücadelede somut koşullarını bütünüyle görmezlikten gelerek Maduro hükümetini devirme amacını tek yanlı olarak önlerine koyuyor, hedef tahtasına chavismo'yu (Chávezcilik) yerleştiriyorlar. Bazıları da sorunun kaynağı olan chavismo'nun desteklenmesini tek çözüm olarak görüyorlar.

Venezüella'da işçi sınıfının ve emekçi halkın kurtuluşu için verilecek mücadelede, burjuvazinin güçlerine ve daha da önemlisi emperyalizme karşı gösterilecek direnişten ayrı düşünülemez. Maduro'ya ve ardındaki güçlere en ufak bir siyasi destek verilmemelidir, ama taarruza geçen emperyalizm ve onun temsilcilerinin yenilgiye uğratılması esas vazgeçilmez bir görevdir.

Trump, elini Venezüella'dan çek!

Burjuvazinin sözde "demokratik" taarruzuna en ufak bir destek yok!

Venezüella işçi sınıfını ve emekçilerini chavismo felaketinden bağımsız olarak örgütlemek için ileri!

Mahalla yine ayakta!

Mısır'da Çarbiya eyaletinin Mahalla el Kübra kentinde Mısır İplik ve Dokuma Şirketi adlı kamu işletmesinin 16 bin işçisi, 7 Ağustos'tan 19 Ağustos'a kadar 12 gün boyunca greve çıktı. İşçilerin talepleri esas olarak ekonomikti, ama aynı zamanda şirketin üst yöneticisinin görevden alınmasını da gündeme getirmişlerdi. Yönetim önce yüzde 10 cıplak ücret artışı talebini karşılamayı vaat etti. Ama işçiler grevi kararlı biçimde sürdürünce, bütün taleplerin karşılanacağı vaadi verildi, grev böylece sona erdirildi.

Şirket ve bulunduğu Mahalla kenti Mısır'da sınıf mücadeleleri açısından büyük önem taşıyor. 2008'de Mahalla tekstil sektöründeki 32 büyük firması ve 60 bin işçisiyle Mısır genel grevinde yerini almıştı. 2011'de diktatör Hüsnü Mübarek'i deviren Mısır devrimi sırasında da Mahalla işçileri çok önemli bir rol oynamıştı. Bugün Bonapartist diktatör el Sisi'nin yönetimi altında rejime muhalefet ağır bir baskı altında kalmışken, bu grev gelecek için bir yol gösterici olabilir.

Fransa'nın soykırımdaki rolüne dair yeni kanıtlar

1994 yılında Ruanda'da bir milyon dolayında insanın katledildiği bir soykırım yaşandı. Liberallerin demokrasi ve barış anıtı olarak yere göğe koyamadığı Avrupa Birliği'nin iki lider ülkesinden biri olan emperyalist Fransa'nın, bu Afrika ülkesinin ABD'nin hâkimiyetine geçmesine razı olmaktansa bir soykırıma

destek vermeyi tercih ettiği, hatta örgütlenmesinde yer aldığı kısa süre içinde belli oldu. Gerçek gazetesinin tarihi öncüllerinden İşçi Mücadelesi, 2004'te, olayın 10. yıldönümünde, etraflı bir yazıda Fransa'nın soykırımdaki rolünü kanıtlarıyla ortaya koymuştu.

Şimdi yeni kanıtlar beliriyor. Bunlardan biri eski cumhurbaşka-

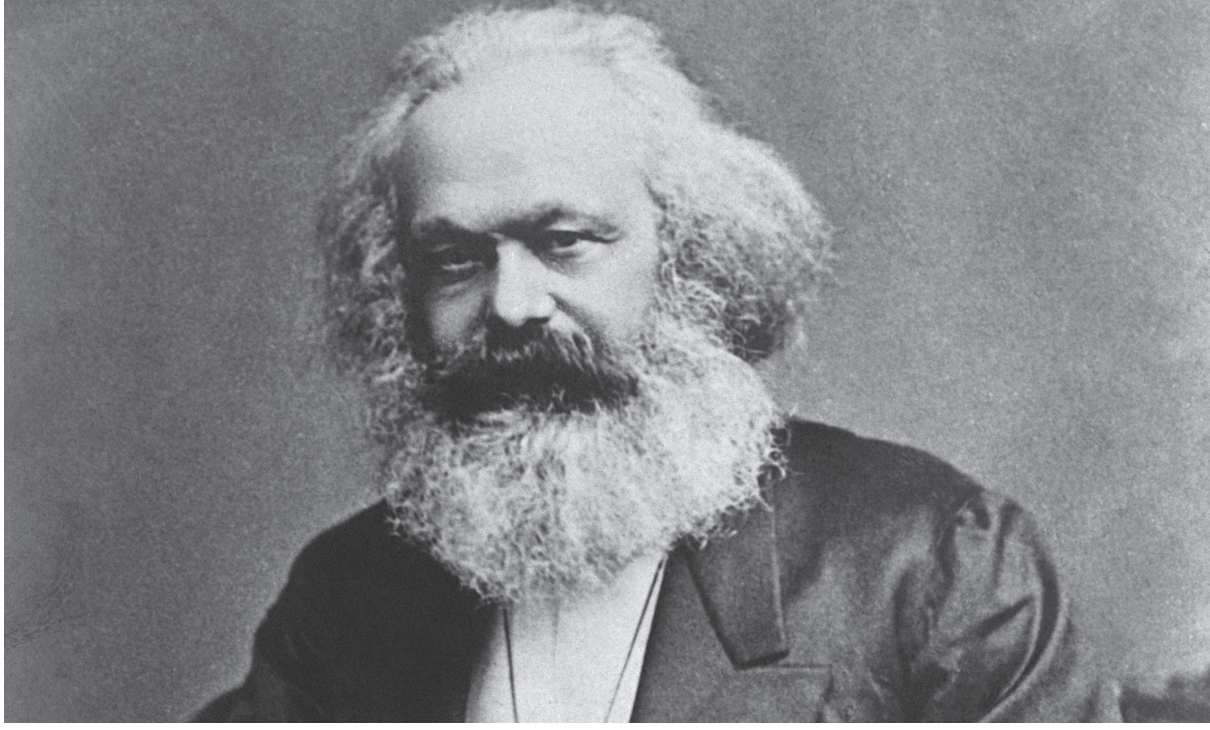
na François Hollande'ın 2015'te gizlilik taşıyan belgeleri açıklamadan önce incelemeleri için iki üst düzey bürokrati görevlendirilmesi sonucu ortaya çıktı. Belgelerin içeriği anlaşılınca Hollande bunları açıklamaktan vazgeçti! Şimdi bu iki bürokrattan biri, bulguların 4 bin kişilik Fransız askeri gücünün soykırımcıların silahlandırılmasında, açık Birleşmiş Milletler (BM) kararlarına aykırı olarak, aktif rol oynadığını gösterdiğini açıklamış bulunuyor!

Ayrıca, Fransız bankası BNP'nin (şimdi BNP Paribas) katliam devam ederken Ruanda Ulusal Bankası'nın bir hesabından Güney Afrikalı bir silah tüccarının İsviçre'deki banka hesabına 1,3 milyar dolarlık bir havale çıkarttığı da kanıtlanmış durumda. Oysa bu havale çıkartıldığında BM bir aydır Ruanda'ya bu tür işlemlerde bir ambargo uygulanmasına karar vermiş bulunuyordu.

Liberaller bu kanıtlara (ve başka olaylarda Avrupa emperyalizmini mahkûm eden başka bulgulara) gözlerini kapatmaktan ne zaman vazgeçecekler?

Kapital'in yayınlanmasının 150. yıldönümü

İşçi sınıfının kurtuluşunun kitabı

14 Eylül 1867 günü, yani tam 150 yıl önce, içinde yaşadığımız toplumun sırrını ortaya koyan, onu anlamının ve değiştirmenin anahtarını bize veren, modern çağın en büyük sosyal bilim yapıtı *Kapital*'in Birinci Cildi Almanya'da gün yüzünü görüyordu. Yazarı Karl Marx, bu eseri 20 yıl boyunca en zor koşullarda, parasız, ailesine dahi bakmakta zorlanarak, kendisini zaman zaman aylarca yatağa bağlayan ağır hastalık nöbetlerine karşı mücadele ederek meydana getirmişti. Zamanını, işçi sınıfının uluslararası düzeyde örgütlenmesi olan Birinci Enternasyonal için harcadığı çaba ile aynı sınıfın kendi bilimiyle donatılması için verdiği emek arasında bölerek uğraşmıştı.

Marx, kendi ifadesiyle, kapitalistlerin işçilere uyguladığı "vardiya sistemi"ni kendi kendine uyguluyordu: bir farkla ki, işçiler iki ayrı vardiyada iki ayrı ekip olarak çalışırken, Marx gündüzleri 10-12 saat kütüphanede, geceleri de çocuklar uyuduktan sonra evde çalışıyordu! Ailenin neredeyse sefil denecek yaşamı içinde: Marx bir keresinde pabuçlarını rehine vermiş ve günlerce evden çıkamamıştı. Kendisine sürekli olarak para desteği veren sevgili dostu ve düşünce arkadaşı Friedrich Engels'e yazdığı bir mektupta söylediği gibi, kimse "genel olarak para" hakkında bu kadar kafa patlatıp, "özel olarak para"dan bu kadar yoksun kalmamıştı! İşçi sınıfının düşünürüne de bu yakışır elbette!

Ama her şeye değmişti! *Kapital*, dostun düşmanını teslim ettiği gibi, eşsiz bir çalışma olarak modern dünyada devleşecek bir yapıtı. Kapitalist ekonominin sırlarını, onu oluşturan toplumsal ilişkileri ve teknik üretim usullerini, işleyiş tarzını, tarihsel gelişme yasalarını sapasağlam bir akıl yürütmeyle ortaya koyan bir yapıtı çıkartmıştı Marx ortaya. 1867'den sonra modern dünyanın hâkim sınıfı burjuvazi, kapitalist sınıf, patronlar sınıfı, adına ne dersiniz deyin, artık köpeksiz köyde dolaşır gibi, kendi düzeninin işçiler ve emekçiler için dünyaların en iyisi olduğunu eski-

si gibi iddia edemeyecekti. Bütün foyası ortaya dökülmüş, kapitalizmin bir sömürü sistemi olduğu ve geleceğinin olmadığı ortaya konulmuştu.

Kapital: "patronların kafasına atılmış en korkunç füze"!

"Modern çağın en büyük sosyal bilim yapıtı" dediysek, bu kimseyi yanıltmasın! *Kapital*, beyaz eldivenlerle tutulacak bir laboratuvar gereği, fildişi kulesine kapanan aydınların üzerinde konuşup duracakları kimselerin anlayamayacağı tartışmaların yapıldığı bir felsefe eseri değildir. Bir devrim aracıdır! Kapitalistlerin düzenine karşı işçi sınıfının eline verilmiş bir düşünsel silah! Marx kendisi *Kapital*'in burjuvanın ve toprak sahibinin kafasına atılmış en korkunç füze olduğunu söylüyordu.

Başka bir şekilde ifade edelim. *Kapital*, *Komünist Manifesto*'ya yazılmış kanıtlanma ekidir. Marx ile Engels'in 1848'de Komünistler Birliği adına kaleme aldığı, işçi sınıfının kapitalist sınıfı devirerek hem siyasi hem de sosyal olarak iktidarı eline almasının programı olan *Manifesto*'da ileri sürülen tezler, *Kapital*'de bilimsel olarak kanıtlanmaktadır.

Marx ve Engels, kapitalist toplumun gaddarlığı, işçi sınıfı ve emekçilerin yaşadığı işsizlik, yoksulluk ve sefalet, bütün yurttaşların devlet ve hukuk önünde eşitliği kisvesi altında yaşanan sosyal ve ekonomik eşitsizlik karşısında, gerçek bir eşitlik ve sosyal adalet ihtiyacını dile getiren ilk sosyalistler değildi. Onlardan önce birçok iyi niyetli düşünür ve sosyal reformcu kapitalizme alternatif olarak sosyalizmi savunmuş, bu amaçla yeni bir toplumu tasarlamıştı. Bunlara ütöpik sosyalistler deniyordu. Marx ile Engels'i kendilerinden önceki bu sosyalistlerden ayıran şeydu: Onlar sosyalizmi iyi niyetli düşünürlerin kafalarındaki tasarımlara, hayallere, düşlere değil, gerçek dünyadaki gelişmelere bağlıyorlardı.

İddiaları şeydu: Yazılı tarihin

tamamı sınıfların mücadelesinin tarihidir. Kapitalizm de ancak iki sınıfın uzlaşmaz bir şekilde mücadelesine dayanan bir toplumsal ilişkiler sistemi olarak var olabilir. Bu mücadele içinde hep kendi kârlarını arttırmak için hareket eden sermaye sahipleri, bu amaçla toplumun üretici güçlerini, yani teknolojiyi ve üretim örgütlenmesini daha ileri doğru geliştirmek zorundadır. Ama bu gelişme adım adım kapitalist düzeninin kuyusunu kazmaktadır. Bir aşamada kapitalizm kendi yarattığı üretici güçlerin önünde bir engel haline gelecektir. Ama kapitalist sınıfın çıkarları toplumun içine gireceği sarsıntidan barışçı yoldan çıkışı engelleyecektir. Öyleyse, tek çıkış devrimdir. Bu devrimi yapacak sınıfı ise kapitalizm kendisi yaratmıştır: işçi sınıfı, Marx'ın ve Engels'in deyişiyle proletarya. *Manifesto* bu yüzden işçi sınıfının burjuvaziye karşı bağımsız devrimci örgütlenmesini savunuyordu. Patlayıcı madde olmasının nedeni buydu. *Kapital* işte bütün bu tarihsel analizin bilimsel kanıtlarını sunmaktadır.

Sömürünün teşhiri

Kapital her şeyden önce patron ile işçinin çıkarlarının neden **karşılıklı olarak uzlaşmaz** olduğunu ortaya koymuştur. Marx dışında bütün ekonomistler, yani burjuvazinin düşünürleri, toplumun ayakta kalması için burjuva ile işçinin birlikte, her biri üretime ayrı ayrı katkı yaptığını ileri süren teoriler geliştirmiştir. Bir tek Marx, insan toplumlarının doğru bir analizi temelinde, üretimin işçinin harcadığı emeğin sonucu olduğunu ve kapitalistin işçinin emeğinin bir bölümüne el koyduğunu söylemiştir. Bunu olanaklı kılmanın ise kapitalistin üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olması olduğunu göstermiştir. Yani başkalarının gizlediğini Marx ifşa etmiştir: **Kapitalistin varlık koşulu işçiyi sömürmesidir.** İşçiyi sömürerek elde ettiği kârı sermaye haline getirerek yeniden işçi istihdam eder. Yani kapitalist işçiyi ekmeğini vermemektedir. İşçi kapitaliste

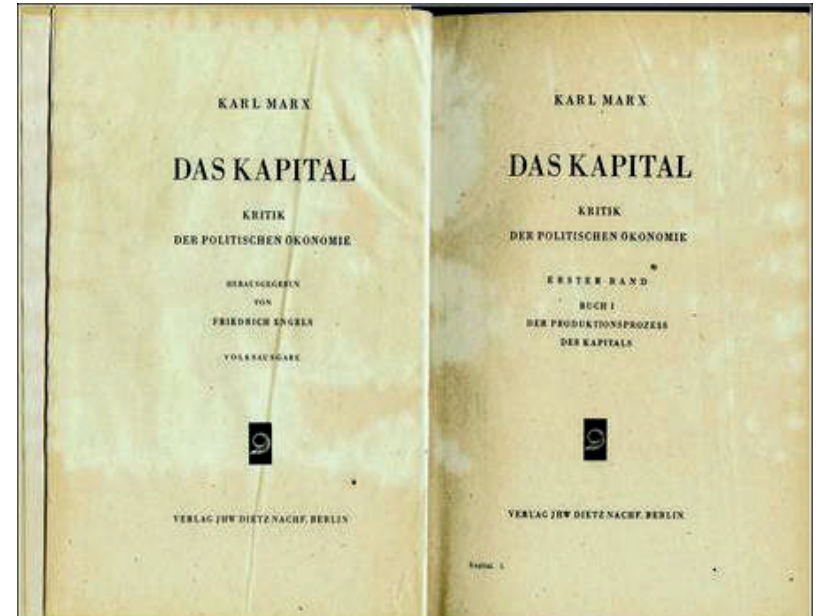
ürettiği artık değer sayesinde sermayesini vermektedir! Bu, kapitalist toplumun kavranmasında bir devrimdir!

İşte bu sömürü, iki sınıfın her an karşılıklı bir mücadele içinde olmasına yol açar. İşin bir orta yol çözümü yoktur! Bu mücadele zaman zaman sınırlı kalır: Fabrikada, çiftlikte, madende, tersanede ücretler, çalışma koşulları, iş gününün uzunluğu, işçinin sağlığı ve iş güvenliği ve benzeri konularda bir çekişmedir gider. Zaman zaman bu sorunlar daha sert mücadelelere yol açar: İşçi iş bırakır, grev yapar, iş yerini işgal eder, bütün bir sektörde, hatta ekonominin bütününde grev yapar, yani genel greve gider. İşçiler bu mücadeleyi verebilmek için örgütlenir: Sendikalar, fabrika komiteleri, hatta kendi çıkarlarını savunacak siyasi partiler kurarlar. Bu mücadelelerde varılan uzlaşmalar hep geçici olur. Yeni koşullarda yeni mücadeleler patlak verir. Mücadele eden sadece işçi değildir. Patron da işçinin kazanımlarına, haklarına, mevzilerine, örgütlerine saldırır. Sendikaları zayıflatmaya, işçinin birliğini kırmaya, haklarını ortadan kaldırmaya çalışır. Mücadele aralıksız sürer.

Ama sömürü ne kadar azalsa da devam eder. Çünkü üretim araçlarının özel mülkiyeti burjuvaziye sosyal güç kazandırır. İşçinin ise

ekonomisi alır. Çokuluslu şirketler bu dünya ekonomisinde ipleri ellerine geçirir. Bütün ülkelerin ekonomisi ayrılmaz bağlarla birbirine bağlanır. Artık devasa ölçeklerde birbirine bağlanmış bir **toplumsallaşmış ekonomi** söz konusudur. Bu ekonomi ancak **planlı** biçimde yürüyebilir. Ama üretim araçları, ne kadar büyük ölçekte de olsa, hâlâ **özel mülkiyet** altındadır. Şirketler büyük ölçekte planlamayla çalışır. Ama her şirket dünya piyasasında bir planlama adası gibidir. Piyasaya dayalı ekonomi, kapitalizmin çelişkileri dolayısıyla şiddeti gittikçe artan krizlere girer. Dünya piyasasındaki rekabet dünya savaşlarına yol açar. Sermaye kâr açlığı içinde doğayı tarumar eder. Ancak insanlığın bir bütün olarak ortak çıkarlarını sağlayabilecek bir **demokratik merkezi planlama** toplumu ileri götürecektir.

Bu tür bir ekonomiyi kurabilecek gücü, uluslararası bir sınıf olarak işçi sınıfını kapitalizm kendisi kendi "mezar kazıcısı" olarak yaratmıştır. Evet, kapitalizm özel mülkiyetini savunacaktır, iktidarı kendi eliyle teslim etmeyecektir, ama artık devrimler dünya çapında bir ihtiyaç haline gelmiştir. Yeni, sınıfsız toplumu, komünizmi kurmak için devrim gereklidir. Marx'ın *Kapital*'in Birinci Cildinin sonunda söylediği gibi

çalışma kapasitesinden başka hiçbir şeyi yoktur. Üstün olan sermayedir. Devleti de elinde tutar. İşçi hep mücadele eder, zaman zaman belirli kazanımlar da elde eder, ama burjuvanın hâkimiyetine ve sömürüye son veremez.

Ta ki kapitalizmin kendi gelişmesi kendi varlığının koşullarını ortadan kaldıracak bir aşamaya ulaşana kadar. İşte *Kapital* sadece sınıf mücadelesinin kaçınılmazlığını değil, kapitalizmin bu hareket yasasını da ortaya koymuştur.

Mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilir!

Sermaye, kendi doğası gereği, işçiyi daha iyi sömürebilmek için kendini hep daha büyük ölçekte örgütler. Dev sermaye birimleri, tekeller, holdingler, sadece köşedeki bakkalın ya da demirci ustanın veya marangozun değil, aile şirketinin, yerel şirketlerin yerini alır. Üretim gittikçe daha büyük birimler içinde planlanır.

Sadece tek tek ülkelerde değil. Ulusal ekonomilerin yerini dünya

"mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilecektir"!

Hayallerinde daha iyi bir toplumu tasarlayan reformcular yanılmaktadır: Ancak büyük tarihi güçlerin çarpışmasıdır ki insanlığın kurtuluşunu sağlayacaktır. İşte işçi sınıfına kurtuluşun anahtarını böyle sağlamıştır *Kapital*: Hem günbegün sendikayla, grevle, işgalle mücadelenin gerekliliğini, hem de sonunda kurtuluş için mutlaka gerekli olan devrime önderlik edecek bağımsız işçi sınıfı partisinin gerekliliğini ortaya koymuştur. *Kapital*, düşünce alanında kapitalizmin karşısındaki en büyük tehdittir!

Bütün ülkelerin, Almanya'nın olduğu gibi Çin'in, Amerika'nın olduğu gibi Türkiye'nin işçi sınıfı bu yüzden Marx'a ve onun düşünce yoldaşı ve *Kapital*'in İkinci ve Üçüncü Ciltlerini onun ölümünden sonra yayına hazırlayan Engels'e hakikati aydınlattığı ve yolu gösterdiği için daima müteşekkirciler olacaktır.

Gençlik mücadelesi

Ölümünün 50. Yılında Che: Hâlâ istemedikleri kadar yaşıyorsun!

Che, zihinlere Küba devrimi ile kazandı fakat sadece Latin Amerika ile sınırlı kalmadı; devrimci yaşamı ve mirasıyla dünya sosyalist hareketinin ilham veren bir savaşçısı oldu. Che'nin otuz yıl sonra bulunan cenazesi Küba'ya götürülmek için bir kasabada bekletilirken, kasabanın duvarında "Che: istemedikleri kadar yaşıyorsun" yazıyordu. Evet, Che ölümsüzdür, elli yıldır yaşıyor ve yaşamaya devam edecek.

Ernesto Che Guevara'nın, CIA ajanlarının desteğiyle Boliviya devletinin askerleri tarafından yargısız infaz edilmesinin 50. yıldayız. Ölümünden hemen önce CIA ajanı ne düşündüğünü sorduğunda, Che son sözünü söylemişti: "Devrimin ölümsüzlüğü!" Che'nin uğruna savaştığı ve yaşamını verdiği mücadele bayrağı, elli yıldır yeni kuşakların isyanında dalgalanıyor.

Che, zihinlere Küba devrimi ile kazandı fakat sadece Latin Amerika ile sınırlı kalmadı; devrimci yaşamı ve mirasıyla dünya sosyalist hareketinin ilham veren bir savaşçısı oldu. Che'nin otuz yıl sonra bulunan cenazesi Küba'ya götürülmek için bir kasabada bekletilirken, kasabanın duvarında "Che: istemedikleri kadar yaşıyorsun" yazıyordu. Evet, Che ölümsüzdür, elli yıldır yaşıyor ve yaşamaya devam edecek.

Enternasyonalist bir devrimci

Arjantinli bir hekim olan Che bir motosikletle Latin Amerika'yı

gezdiği dönemde her yerde sömürü sisteminin hâkim olduğunu fark etmiş ve adım adım Marksizme yaklaşmıştır. Küba'da 26 Temmuz Hareketi'ne katılmış, gerilla mücadelesi vermiştir. Küba Devrimi'nin Kübalı olmayan tek önderidir. Muzaffer devrimin ardından bir işçi devletinin üst düzey yöneticiliğini bırakıp, diğer coğrafyalara devrimi yaymak için çabalamıştır. Latin Amerika ile sınırlı kalmayıp bir yılını Afrika Kongo'da devrimci faaliyetle geçirmiştir. Che'yi başka ülkelere, hatta bambaşka bir kıtaya, Afrika'ya devrimci faaliyete sürükleyen maceraperestlik değil onun devrimci Marksist bilinci ve enternasyonalizme olan bağlılığıydı. Che, enternasyonalizmi sadece teoride değil aynı zamanda pratikte de savunan bir devrimciydi. Sosyalizmin zaferinin asla tek ülkede olamayacağını bilincindeydi.

SSCB'de bürokrasinin üretimi arttırmak için maddi özendiricilere yönelmesi ve parça başı ücret gibi yabancılaştırıcı yöntemlere başvurmasına karşı çıktı. Ekono-

mi Bakanlığı yaptığı Küba'da izlediği politika tam tersi oldu. Bizat kendisi fabrikalarda, üretim tesislerinde kol emeğiyle üretime katıldı. Bunu tüm parti ve devlet yöneticileri açısından mecbur kılmaya çalıştı. Che'nin ekonomi bakanlığının ofisinden fabrikaya ve tarlaya inmesiyle, en önemli liderlerinden olduğu devrimin ona sunması muhtemel ayrıcalıklara sırtını dönüp devrimi yaymak için kıtaları gezmesi aynı devrimci bilincin ve aşkın sonucudur.

Gerilla stratejisi

Che, Leninizme bağlı bir devrimcidir. Leninizm; proletaryanın öncü partisinin kurulmasını, kitleler içinde çalışmayı ve devrim vakti işçi sınıfının silahlandırılmasını benimser. Hiçbir mücadele metodunu da kategorik olarak reddetmez. Nesnel ve özne koşulların, somut durumda somut olarak tahlil edilmesiyle doğru mücadele taktiklerinin benimsenmesini öngörür. Che ise Küba devrimi deneyimini genelleştirerek gerilla savaşını stratejik olarak benimsemiştir. Bu Che için ölüm-

cül bir hata olmuştur. Kongo'da gerilla stratejisi, beklediği sonucu vermemiş, Boliviya'da ise hayatına mal olmuştur. Ne var ki Che Guevara'nın zaferleri kadar yenilgisi de ileriki kuşaklara ilham vermiştir.

Che Guevara'nın ortaya koyduğu gerilla stratejisi Türkiye gençlik hareketi tarafından da benimsendi. 1968 gençlik hareketi artık TİP'in çizdiği parlamenter sınırlara sığmıyor ve devrimci bir arayış içine giriyordu. Deniz, Mahir, İbrahim, Sinan ve nice genç devrimci TİP reformizminden koparak devrimci bir atılım gerçekleştirdiler ve bunu Che'nin benimsediği gerilla savaşı yoluyla yapmaya çalıştılar. Maceracılıkla ya da çocukça bir hevesle değil tamamen, devrim için doğru olduğuna inandıkları için attıkları bu adım Leninist örgütlenme modelini terk etmelerine neden oldu. 1968 gençlik hareketi işçiden, köylüden kopuk değildi. Fakat 15-16 Haziran yaşanmışken, işçi sınıfı devrimci potansiyelini ortaya koymuşken, proletaryanın öncü partisini kurmak yerine öncü ge-

rilla savaşına yönelmeleri bu bağlarını zayıflattı. Che Guevara'nın devrimci ateşi, fedakârlığı, dayanışması, ezilenlerin davasına adanmışlığı Türkiye'nin genç devrimcilerinde vücut bulmuştu. Che, bir Arjantinli olarak Küba'dan Kongo'ya oradan Boliviya'ya elde silah savaşmıştı, 1968 gençlik hareketinin öncüleri de Filistin'e gidip İsrail'e karşı çarpıştılar. Arap halkının davasını kendi davaları olarak gördüler.

Hem Ernesto Che Guevara hem de Türkiye devrimci gençlik hareketi bizim öncülerimiz olmuştur. Che Guevara'nın devrimci enternasyonalizmi, kahramanlığı, 1968 gençlik hareketinin fedakârlığı, dayanışması, devrimci azmi bugünün devrimci gençliğinin mayasıdır. Che'nin düşünceleri hayattadır ve onun düşüncesi yeni kuşakların bilincinde kökleşmelidir. Che'nin siyasi vasiyetnamesi gibi görülebilecek son büyük açıklaması olan "Tricontinental'e Mesaj"ında belirttiği gibi: "Başka bir değişim mümkün değildir: ya sosyalist devrim ya da devrimin karikatürü!"

ODTÜ yeni bir mücadele yılına hazırlanıyor

Hükümet ve Ankara Büyükşehir Belediyesi uzun süredir yol projeleri, provokasyonlar, karalamalar ile hem ODTÜ'yü ranta açmaya hem de ODTÜ'nün devrimci geleneğini baskı altında tutmaya çalışıyorlar. Son günlerde bu saldırılara yeni bir yol projesi daha ekleniyor.

Yapılması planlanan yeni yolun Ankara trafiğini rahatlatacağı söyleniyor. Farklı güzergâhların seçilmesi, Ankara'nın toplu taşıma problemlerine yönelik iyileştirmeler yapılması mümkünken, söylenenler bir bahaneden öteye geçemiyor. Aksine yolun önemli bir kısmının ODTÜ'den geçirilmek istenmesinin sebebinin iktidarın ODTÜ hesaplaşmasının bir yansıması olduğu daha açık bir

şekilde görülüyor.

Kampüsü talan etmek, rantta açmak, sermayenin çıkarlarını beslemek için yapılan müdahaleye karşı ODTÜ bileşenleri ODTÜ'ye sahip çıkacağına mesajını verdi. Rektör ile Büyükşehir Belediyesi'nin görüşmesinden sonra şimdilik, planlanan yollardan birinin tünel kazılarak yapılacağı açıklandı. Atanmış rektörün yaptığı görüşme ve açıklanan sonuç ODTÜ bileşenleri açısından son derece güvenilmezdir çünkü atanmasından beri rektörün uyguladığı baskılar, OHAL'i üniversiteye taşıma girişimleri, soruşturma ve polis tehditleri halen akıllarda. Ayrıca yapılan açıklamada yapılması planlanan ikinci yola ilişkin herhangi bir bilgi yok.

Tablo açık: Bir yanda kendisini atayanlar dışında hiç kimsenin güvenmediği bir rektör ile ODTÜ'ye karşı büyük bir düşmanlık besleyenler, ODTÜ'nün devrimci geleneğini boğmaya çalışanlar, diğer yanda ise geçmişten bugüne mücadeleyle taşınmış değerleri ile ODTÜ...

Daha önce de yol bahanesi ile ODTÜ saldırıya maruz kalmış, ardından tüm bileşenleriyle yapılan saldırıya güçlü bir yanıt vermişti. Erdoğan kampüse geldiğinde, ODTÜ ile birlikte bütün üniversiteler ayağa kalkmış, ODTÜ ayakta eylemleri ile gerekli yanıt almışlardı. ODTÜ'nün devrimci geleneği, tarihinde ABD büyükelçisi Komer'in arabasını yakanları, emperyalizme karşı mücadele edenleri, dönemin iktidarı tarafından atanmış rektör Hasan Tan'a ODTÜ'yü dar edenleri barındırır. ODTÜ, istibdada karşı mücadeleyi tarihten aldığı cesaretle yürütecek, her türlü saldırıya gereken cevabı vermeye devam edecektir.

ODTÜ'den DİP'li Öğrenciler

Üniversitelerdeki sorunlar mücadele ile çözülür

Dokuz Eylül Üniversitesi'nden bir öğrenciyim. Türkiye'nin diğer üniversitelerinde olduğu gibi Dokuz Eylül Üniversitesi'nde de bilimsel bir eğitim yok. Eğitimin bilimsel olmamasının yanında aynı zamanda piyasacılık almış başını gitmiş durumda. Geçtiğimiz senelerde kaldırılan bütünlüme sınavlarının yerine getirilen yaz okulu üniversite tarafından yaz para kazanma kapısı olarak görülüyor. Her sene yaklaşık 7 bin öğrenci yaz okulunda kaldıkları dersleri vermek için uğraşılıyor. Tabii bu 7 bin kişi her sene aldıkları ders kadar kredi ücretini vererek yaz okuluna katılabiliyor. Öğrencilerin yemek yiyebilecekleri bütün işletmeler özelleştirilmiş durumda. Bu işletmeler bi-

zim gibi emekçi ailelerden gelen öğrenciler için çok pahalı yerler. Dokuz Eylül Üniversitesi ayrıca polisler ve faşistler tarafından ablukaya alınmış durumda. Her eylem, protesto baskı ile karşılık buluyor.

Ancak yine de mücadele etmek mümkün ve gerekli koşullar da var. Dokuz Eylül öğrencileri olarak bütün sorunlardan kurtulmak için mücadele etmeliyiz. Biliyoruz bu yıllarda üniversiteler için baskı yılları. Ancak bu tür baskı dönemleri ilk defa yaşanmıyor. Biliyoruz ki baskı zamanları ancak mücadele ve örgütlenme ile son bulabilir!

Dokuz Eylül Üniversitesi'nden bir öğrenci

Ekim ayaklanmasına doğru

General Kornilov'un Ağustos ayında gerçekleştirdiği darbe girişimi, Şubat devrimin ardından emekçi halkın ikili iktidar organı haline gelmiş olan İşçi, Asker ve Köylü Temsilcileri Sovyetleri'ni tamamen tasfiye etmek istedi. Bir kez sovyetler tasfiye edildikten sonra o zamana kadar burjuvazinin iktidar gücünü temsil eden ama ancak Sovyetlerin uzlaşmacı önderliğinin desteği sayesinde ayakta duran Kerenskiy'in geçici hükümetinin de altı oyulmuş olacaktı. Askeri diktatörlük, burjuvazinin tüm işlerini üstüne alacak, önceliği de işçi sınıfını ve müttefiklerini ezmeye verecekti. O andan sonra burjuvazinin liberal temsilcilerine de gerek yoktu. Bu yüzden işçi sınıfı ve devrimden duyduğu korkuyla Kornilov'la cunta faaliyetleri içine giren Kerenskiy farkında olmadan kendi kuyusunu da kazmıştı.

Bolşevikler işçi sınıfını kazanıyor

Kornilov darbesi Bolşeviklerin önderliğinde seferber olan işçi sınıfı ve askerler eliyle ezildi. Kerenskiy canını kurtardı. Ardından burjuvazi adına iktidarı da kurtarmaya yöneldi. Ancak nafile. Gericiliği ezen işçi sınıfı devrimi daha da ileri götürecektir muazzam bir moral kazandı. Temmuz günlerinde durdurulan isyanın tüm faturasını ödeyen, önderleri ya hapse atılan, ya sürgüne gönderilen, örgütleri zayıflayan, dört koldan iftira ve karalamalarla boğulan devrimci işçi partisi Bolşevikler ise tekrar yükselişe geçti.

Baskılar ve saldırılar sonucunda yaralanmış, güç kaybetmiş, yayınlarının tirajı ciddi şekilde düşmüş olan Bolşeviklerin nasıl bu kadar hızla yükseldiğini Trotskiy şöyle anlatıyor: "Bulmacanın sırrı çok basit: bir sınıf ve çağın acil ihtiyacına cevap veren sloganlar kendilerine binlerce kanal yaratır. Kaynama halindeki devrimci ortam fikirlerin yüksek derecede akışkanlığıyla ayırt edilir. Bolşevik gazeteleri yüksek sesle okunuyor, lime lime oluncaya kadar yeniden okunuyor, en önemli makaleler ezberleniyor, anlatılıyor, kopyalanıyor ve mümkünse yeniden basılıyordu." Ve devrimci siyaset işçi ve emekçi kitleler içinde önlenemez bir güçle yayılmaktaydı.

Darbe ezildikten sonra hükümet hapisteki Trotskiy'i salıvermek zorunda kaldı. Petrograd'da, Moskova'da ve başka şehirlerde Sovyetler içinde ve kent dumarlarında (bir tür belediye meclisi) Bolşeviklerin ağırlığı artmaya başladı. Özellikle askerler, yani Kornilov darbesi başarıya ulaşsa ilk okkanın altına gidecek olanlar hızla Bolşevizme yanaştılar. En başından itibaren emperyalist savaşa karşı çıkan ve barışı savunan partinin Bolşevikler olması da bunda etkili oldu. Duma seçimlerinde Bolşevikler bazı garnizonlarda neredeyse oyların tamamına yakını aldılar. Uzlaşmacı, küçük burjuva partiler inandırıcılıklarını kaybediyordu. Sovyet iktidarı yerine burjuvaziyle uzlaşmak, barış yerine burjuvazinin yağma hesapları için cephede biraz daha dayanmak belki ilk aşamada devrimci savaşı sonuna kadar götürmekten daha az riskli ve sonuç alıcı görünmüştü. Ne var ki bu politika işçi, asker ve köylülere felaketten başka bir şey getirmedi.

Emekçi kitleler gericiliği ezenken burjuvaziyle uzlaşmadılar. Onunla açık bir mücadeleye giriş-

tiler. Bu mücadele deneyim yoluyla kitleler için giderek daha akla yatkın bir seçenek haline geldi. İşçi sınıfının çıkarlarını uzlaşmaz şekilde savunmak ve burjuvazinin iktidarına karşı bir işçi iktidarı kurma kararlılığı ise sadece Bolşeviklerde vardı.

Yükselen devrimi parlamentoculukla durdurma girişimi ve boykot

Burjuvazi, giderek yükselen devrimci alternatiflere karşı çareyi biraz daha solda gözüken ama mutlaka burjuva karakterini koruyan bir koalisyon hükümetinde aradı. Bu koalisyonda küçük burjuva sol partiler olan Menşevikler ve Sosyal Devrimciler olacaktı ancak koalisyon burjuvazinin has partisi olan Kadetleri de mutlaka içermeliydi. Kadetlerin itibarı iki paralıktı ama devrime karşı düzen ancak bu partinin varlığında korunabilirdi. Planlanan bu koalisyon hükümetine meşruyet kazandırmak için ise bir ön-parlamento kurulmasına girişildi. Bolşevikler buna karşı çıktılar. İşçi sınıfının devrimci eyleminin tüm toplum nezdindeki sürükleyici rolü ortadaydı. Askerler de Bolşeviklerden yana geçmeye başlamıştı. Bolşevikler işçi ve köylü Sovyetlerinde güçlerini arttırıyor, sendikaları ve fabrika komitelerini ise neredeyse tamamen kendi etkileri altında tutuyorlardı. Ön-parlamento (resmi adı Cumhuriyet Konseyi olarak belirlenmişti) sokakta tamamen devrim lehine değişen güç ilişkisini bozmak için bir manevraydı.

Bolşevikler bir parti konferansı toplayarak, ön-parlamentoda yer alıp almamayı tartıştı. Trotskiy "boykot!" dedi. Lenin bu konferansa katılmadı ancak daha sonra Trotskiy'i tamamen desteklediğini bildirdi. Ancak çoğunlukla, Bolşevik delegelerin ön-parlamentoya gönderilmesine ve orada koalisyon aleyhinde uzlaşmaz bir tutumun gösterilmesine karar verildi. Lenin ve Trotskiy için ön-parlamentonun boykotu hiçbir şekilde soyut bir meşruyet tartışması içermiyor, burjuva ve küçük burjuva partilerinin ne yaptığı ve ne planladığı ile de esas olarak ilgilenmiyordu. Her iki önder de meseleyi tamamen proletaryanın iktidarı fethetmesi tartışmasına bağlı olarak değerlendiriyor. Bolşevikler daha önce en ağır koşullarda, en anti-demokratik seçimlere dahi katılmışlar, meclis kürsülerini proletaryanın sesini yükseltmek için kullanmışlardı.

Ancak o zaman mesele burjuvaziden söke söke alınan demokratik hakların devrimci hazırlık uğruna kitlelerin bilinçlendirilmesi için kullanılmasıydı. Ekim'in öngününde ise Lenin ve Trotskiy sorunu işçi ve emekçi kitlelerin bilinçlendirilmesi açısından değil işçi ve emekçilerin iktidarı alması açısından görüyordu.

Trotskiy, toplanan ön-parlamentoda Bolşevik grubu adına söz aldı ve devrimci işçi partisinin izleyeceği yolu dostun düşmanın önünde açıkça ortaya koydu: "Bolşevik fraksiyonu olarak biz şunu beyan ederiz: halka ihanet eden bu hükümetle ve karşı devrim karşısında güç kaybeden bu Konseyle hiçbir ortak noktamız yok... Geçici Konseyi terk ederken, tüm Rusya'nın işçilerini, askerlerini ve köylülerini kararlı ve cesur olmaya çağırıyoruz. Petrograd tehlikeydedir! Halk tehlikeydedir!... Biz halka başvuruyoruz. Bütün iktidar Sovyetlere!"

Ayaklanma kararı veriliyor

Boykot sonuçta bir taktikti. Ön-parlamentoya katılmak da öyle. Taktik hata devrime sekte vurabilir ancak stratejik bir yanlıgı kadar vahim sonuçlar doğurmaz. Ön-parlamento zaman kaybıydı. Ancak zaten Bolşevikler çoktan stratejik olarak işçi sınıfının iktidarı almasına odaklanmakta ve o yolda yürümekteydiler. Temel hazırlıklarını ön-parlamentodaki olası tartışmaları kazanmaya değil işçi sınıfını iktidara taşıyacak bir ayaklanmayı hazırlamaya yoğunlaştırdılar.

Ön-parlamentoda Trotskiy'in yaptığı konuşmadan üç gün sonra, eski takvimle 10 Ekim'de Bolşevik Partisi'nin ünlü Merkez Komitesi toplantısı yapıldı. Bu toplantıya o sırada gizlenmekte olan Lenin, bir perukla ve karakteristik sakal ve bıyığını kesmiş şekilde katıldı. Partinin örgütlenme konusundaki sorumlusu olan Sverdlov bir örgütsel rapor sunarak ayaklanma için özellikle de askeri alanda koşulların uygun olduğunu belirtti. Lenin, ayaklanma için gecikmiş olduklarını düşünüyordu ve derhal harekete geçmeyi önerdi. Merkez Komitesi içinde tereddüt edenler de vardı. Bunlar arasında partinin önemli liderlerinden Kamenev ve Zinoviyev de bulunuyordu. Lenin, Merkez Komitesi'nin çoğunluğunu yanına çekmeyi başardı.

Lenin'in kaleme aldığı Merkez Komitesi kararı Avrupa'da dünya sosyalist devriminin yükselişini ve Almanya'daki donanma isyanını zikrederek başlıyordu. Hem

EKİM DEVRİMİNİN

de ayaklanmanın eşliğine gelen bir aşamada ve ister istemez tüm gözler kısa süre içinde ulusal düzeyde bir ölüm kalım savaşının başlayacak olmasına çevrilmişken söze dünya devrimiyle başlamak... Proleter devriminin uluslararası karakterinin ve Lenin'in bu ilkeye nasıl bir kesinlikle bağlı olduğunun daha çarpıcı bir kanıtı olamaz! Lenin bu karar metninde halkın partiye desteğini ve köylü kitlelerinin hareketlenmesini dünya devriminin gelişiminden sonra ele almış ve en son olarak askeri duruma sözü getirip parti örgütlerini ayaklanma için son hazırlıklarını yapmaya çağırmıştır.

Darbecilerle devrimcilerin farkı

Ayaklanma sorunu, Bolşevikler açısından hiçbir şekilde bir hükümet darbesine indirgenmemiştir. Mesele çok net bir şekilde proletaryanın iktidarı fethetmesi şeklinde ortaya konmuştur. Bunun hangi araçla gerçekleşeceği sorunu ise bir süre belirsiz kalmıştır. Bolşeviklerin ana sloganı "bütün iktidar sovyetlere" idi ve bu slogan iktidarı Sovyetler aracılığıyla alınması gerektiğini çağırıyordu. Ancak hâlâ sovyetlerin yürütme komitesinde uzlaşmacı Menşevik ve Sosyal Devrimciler etkendi. Devrimden yana değil ona karşıydılar. Fabrika komiteleri ve sendikalar ise Bolşeviklerin kontrolündeydi ve bu yüzden bir süre boyunca bunların ayaklanmanın organı olabileceği düşünülürdü. Ancak mesele hangi örgütün değil hangi sınıfın iktidarı alacağıydı. Bolşevikler meseleye böyle bakıyordu.

Ancak burjuva hükümetin devrimden korkarak, Bolşeviklerin etkisini arttırdığı Başkent Petrograd'daki garnizonu cepheye göndermeye karar vermesi tartışmanın seyrini değiştirdi. Bu karar cephenin ihtiyacının değil Kerenskiy'in karşı-devrimci girişiminin bir ifadesiydi. Uzlaşmacı-

lar dâhil tüm sovyet bunun farkına vardı. Petrograd garnizonunun cepheye gönderilmesi tartışması içinde sovyet bünyesinde bir Askeri Devrimci Komite kuruldu. Bu komite hükümetin askeri birliklerin sevkine dair kararlarına onay vermedikçe askerler yer değiştirmeyecekti. Bu komiteyi Bolşevikler kurmadı. Ancak bu komitenin ayaklanmanın organı olabileceğini gördüler. Askeri Devrimci Komite'nin de başkanı olan Trotskiy geçti. Sovyetlerde Bolşeviklerin artan sayısal ve siyasi etkisi, askeri alanda da tamamlanınca ayaklanma için sovyetlerin yerine başka bir organ arama gereği de ortadan kalktı. Askeri Devrimci Komite'nin bir ayağı kırsalda, bir ayağı fabrikalardaydı. Bu hiç kuşkusuz ki bir cunta değil halk ayaklanmasının komuta organıydı. Kerenskiy, Bolşevikleri suçladığında ve Bolşevikleri darbeci kendini demokrat gibi göstermeye çalıştığında Trotskiy ona şöyle cevap vermişti: "Programının gerçekleştirilmesi amacıyla iktidarı fethi için mücadele eden partimizin ülkenin emekçi kitlelerinin çoğunluğunun örgütlü iradesine karşı iktidarı ele geçirmeye hiçbir zaman çalışmamıştır ve çalışmamaktadır."

Bolşevikler bu sözlerden sonra da böyle bir şeye tenezül etmedi. Ayaklanma kararının verildiği Merkez Komitesi'nde Sverdlov'un daha önce sözünü ettiğimiz örgütsel raporu, istendiğinde Minsk'teki karargâha el koymanın mümkün olduğunu ve Petrograd'a devrimci bir kolordu gönderilebileceğini bildiriyordu. Bu bilgi muazzam önemdeydi elbette. Ancak sonuçta Bolşevikler için sorun iktidarı hangi birliklerle alınacağı değil fabrika komiteleri ile mi işçi, asker ve köylü temsilcileri sovyetleri ile mi alınacağı soruydu. İşçi sınıfının öncü partisi bir darbe tezgâhlanıyor, tüm dünyayı sarsacak bir işçi devrimini örgütleyordu.

Ekim devriminin 100. yılında Yunanistan'da EEK ve OEN'in eğitim kampı

Dördüncü Enternasyonalin Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun (DEYK) Yunanistan seksiyonu EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) ve onun gençlik örgütü OEN (Devrimci Gençlik Örgütü) 23-28 Ağustos tarihleri arasında Yunanistan'ın Eretria kentinde başarılı bir eğitim kampı gerçekleştirdi. Ekim devriminin 100. yılında Ekim devrimine adanan eğitim kampının her gününde, farklı açılardan Ekim devrimi deneyimi değerlendirildi. Güney Afrika, ABD ve Rusya'dan uluslararası katılımcıların olduğu eğitim kampında DİP adına da bir yoldaşımız yer aldı.

Ekim devrimi 100. yılında

yolumuzu aydınlatıyor

Kampın ilk günü kamp alanının düzenlenmesi için yapılan hazırlık çalışmalarının ardından kamp Savas Mihail Matsas yoldaşımızın açılış konuşması ile başladı. Konuşmasında öncelikle bütün yoldaşları selamlayan Savas yoldaş, Ekim devriminin tarihsel bir olaydan ibaret olmadığını, 20. yüzyıla damgasını vuran ve hâlâ işçi sınıfının bugüne kadar yaşadığı en önemli, en ileri deneyimi olan bu devrimden çıkartılacak derslerin bugünün mücadelesi ve devrimci işçi partilerinin inşası için büyük önem taşıdığını anlattı.

İkinci günün sabah oturumunda Ekim devriminin etkilerini detaylı bir şekilde ele alan bir su-

numla birlikte Ekim devriminin açtığı devrimler çağında işçi sınıfının dünyanın dört bir yanında gerçekleştirdiği devrimci atılımlar üzerine tartışmalar yapıldı.

Enternasyonal katılım

Kampın ikinci günü akşam oturumunda söz farklı ülkelerden gelen enternasyonal katılımcılardaydı. Güney Afrika ve Rusya'dan katılımcılar, kapitalizmin dünya çapında krizi ve bu krizin Afrika ve Rusya üzerindeki etkileri, Putin yönetiminin uluslararası alandaki politikaları üzerine konuşmalar yaptılar. Bu oturumda DİP adına söz alan yoldaşımız, Erdoğan'ın özellikle Ortadoğu genelinde izlediği politikaları, Türkiye'deki genel siyasi

durumu ve bu durum karşısında görevlerimizi ele alan bir sunum gerçekleştirdi. Canlı bir tartışma ve soru-cevap bölümünün ardından enternasyonal oturum alkışlarla sona erdi.

Kriz, devrim, sosyalizm

Kampın üçüncü gününde ise yine farklı oturumlarda farklı yönleriyle Ekim devrimi deneyimi derinlemesine tartışıldı. Ekim devrimi ışığında Trotskiy'in sürekli devrim teorisi, Ekim devrimi ve sanat, Ekim devrimi ve toplumun gündelik yaşamı gibi konular sunular ve tartışmalar ile ele alındı. Eğitim kampının dördüncü gününün konusu ise Yunanistan'daki sınıf mücadeleleriydi. Ekim devriminden günümüze Yunanistan'daki sınıf mücadeleleri ve Syriza üzerine tartışmalar yapıldı. Kampın dördüncü gününün bir konusu da ABD'den gelen katılımcının bilimde diyalektiğin işleyişi üzerine yaptığı kapsamlı sunumdu. Eğitim kampının beşinci gününün ana konu-

su ise dünya çapında derinleşen ekonomik kriz ve depresyondur. AB'nin kemer sıkma politikalarının baskısı altında, derin bir ekonomik krizin pençesinde yaşayan Yunanistan'da yoldaşlarımız tarihsel veriler ve grafikler eşliğinde Yunanistan'daki ekonomik krizin sadece Yunanistan ile ilgili olmadığı, bu krizin dünya ekonomik krizinin bir sonucu, bir parçası olduğu, ekonomik krizin ve yarattığı tahribatın kapitalist sistem içerisinde atılacak adımlarla gerçek anlamda aşılmasının mümkün olmadığını vurgulayan sunular ve tartışmalar yaptılar.

Sunular, tartışmalar ve çeşitli çalışmalarla, yoğun bir tempoda ve yoldaşlığın sıcaklığı ile devam eden EEK&OEN kampı, Savas Mihail Matsas yoldaşın kapanış konuşması ve onun ardından kampa katılan yoldaşların kampa dair duygu ve düşüncelerini aktardığı sözlerle, enternasyonalizm, devrim ve sosyalizm vurgularıyla, alkışlarla sona erdi.

Devrimci İşçi Partisi Bulgaristan'da sendika festivalinde

Avtonomen Rabotniceski Sindikat (Otonomcu İşçi Sendikası) sendikası ile Dokumentalni Film (Belgesel Film) isimli internet ağının birlikte düzenlediği, Bulgaristan'da ve başka ülkelerde işçi sınıfının durumu ve sendikal mücadele konularına odaklanan festival, Bulgaristan'ın Varna kentinde 23-24-25 Ağustos tarihlerinde gerçekleşti. Devrimci İşçi Partisi de sendikanın davetlisi olarak festivale katıldı. İlki 2013 yılındaki kitlesel mücadelelerde alınan inisiyatifin bir devamı olarak düzenlenen ve gelenekselleşen festival, her yıl işçi sınıfının sorunlarını duyurmaya, kürsüyü direnişçi işçilere, kadınlara, öğrencilere vermeye devam ediyor. Nâzım Hikmet'in sürgün günlerinde ziyaret ettiği, Türkiye'ye yakınlığı dolayısıyla yurt hasretini depreştiren, üzerine şiirler yazdığı bu Karadeniz kentine, Türkiye'nin bir işçi sınıfı partisi

on yıllar sonra memleketimizin köklü enternasyonalizminin sesini yine taşımış oldu.

Bu yıl şehrin merkezindeki Deniz Bahçesi isimli parkta düzenlenen festivalde sunular, film gösterimleri, müzik dinletileri gerçekleştirildi. Festivalin özel olarak üzerinde durduğu konular, geçen sene maden ve tekstil sektöründe, dev gıda zinciri Picadilly ve Bulgaristan'ın en büyük mobil operatör şirketlerinden Max Telecom işyerlerinde gerçekleşen, çoğunda sendikanın da aktif olarak yer aldığı mücadeleler oldu. Dokumentalni internet ağının çeşitli dillerden Bulgarca'ya çevirdiği, her biri işçi sınıfının ve toplumun ezilen kesimlerinin problemlerine ışık tutan politik filmlerin festival boyunca gösterimi yapıldı.

Aynı zamanda, festivalde Bulgaristan'daki adaletsiz vergi sistemine, özellikle ülkenin proleter

kesiminden çok yüksek oranda vergi alınmasına karşı ulusal bir imza kampanyası başlatıldı. İmza kampanyası yüksek ilgi gördü ve daha ilk günden sayfalarca imza toplandı.

Devrimci İşçi Partisi'nden konuşmacı yoldaşımız festivalin ilk gününde Türkiye'de bir yılını dolduran OHAL'in baskısı altında işçi sınıfının nasıl mücadele ettiğini anlattı. İşçilerin sınıf mücadeleleri ile kazanılmış haklarının "OHAL'den istifade" yok edilmesiyle, grev yasaklarıyla karşı karşıya olduğunu söyleyen yoldaşımız, ayrıca KHK'larla ihraç edilen binlerce kamu emekçisinin sesini de festivale taşıdı. İşçi sınıfının buna rağmen gerek toplu sözleşme, gerek sendikalaşma dolayısıyla işten atılma, gerekse kazanılmış haklarına yönelik tüm saldırılar konularında mücadeleye devam ettiğini vurguladı. Politik düzeyde, Türkiye burjuvazisinin ve

AKP'nin yıllardır Balkanlarda etkili bir politik, ekonomik ve askeri güç olmak için çabaladığını ve bölgedeki birçok ülke gibi Bulgaristan'ın da iç politikasına, özellikle ülkedeki Türk toplumundan istifade ederek karışmaya çalıştığını söyledi. Devrimci İşçi Partisi'nin Balkanlarda hiçbir ülkenin, diğerleri üzerinde egemenlik sağlama çabalarını ka-

bul etmediğini ve Balkan halklarının proleter enternasyonalizmi temelinde eşitliğini ve kardeşliğini savunduğunu belirterek, Bulgaristan işçi sınıfını bölgede emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birlikte mücadele etmeye çağırdı. Yoldaşımız konuşmasını geçen yıl 600. yıldönümünü kutladığımız 1416 Bedreddin ihtilalinin üçüncü ve son ayaklanmasının Batı Trakya'nın, şimdi Bulgaristan sınırları içinde olan ve Bulgaristan'ın Türk nüfusunun da yoğun olduğu Deliorman (Ağaçdenizi) bölgesinde yaşandığını, Türk-Rum-Bulgar bütün halkın bu ayaklanmaya din ve ırk ayrımı gütmeyen hep birlikte katıldığını anlatarak ve Nâzım Hikmet'in şiirinden dizeler oku-

yerdi. Mücadeleye devam eden Picadilly işçileri festivalin en çok ilgi çeken sunumlarından birini yaptı. Öncü iki kadın işçi ve sendika temsilcisi Evgeni Nikitin yaptıkları konuşmalarda örgütlü durmanın önemini vurguladı. Devrimci İşçi Partisi, grevci bir kadın işçi ve bir DİP militanı ile birlikte çekilen ve sendika aracılığıyla paylaşılan videoda Türkiye işçilerine selamını ilettiler ve mücadelelerinde yalnız olmadıklarını belirtti.

Ülkenin dört bir yanında hakları için mücadele eden işçiler, maden işçileri, terziler, Max Telecom ve Picadilly işçileri, 5 Eylül'de parlamentonun önünde buluşarak patronların keyfi uygulamalarına karşı ulusal bir protesto düzenleyecekler.

Festival kapsamında aynı zamanda kadın mücadelesi hakkında bir sunum, *Diversia* isimli sol teori-politik derginin son sayısının bir sunumu ve sendikanın yakın dönemde işçilerle birlikte yaptığı faaliyetler üzerine bir sunum gerçekleştirildi. Üç gün süren festival sınıf dayanışmasının coşkusu ve mücadeleciliği bir ruhla sona erdi.

Devrimci İşçi Partisi, komşu ülke Bulgaristan'ın siyasi işçi hareketiyle, sosyalistleriyle ve sosyal teori üzerine faaliyet sürdürmekte olan aydınlarıyla bağlarını sürdürme kararlılığı içindedir. Bu yılın sonunda İstanbul'da düzenlenmesi planlanan bir uluslararası etkinliğe bu kez Bulgaristan'dan davetlilerin katılması bekleniyor.

arak bitirdi. Bu tarihi olay Bulgar katılımcılar arasında büyük ilgi uyandırdı.

Bulgaristan'ın en büyük gıda zincirlerinden Picadilly'de 700'ün üzerinde işçi, şirket battığı için iki ay boyunca maaşlarını alamayınca Sofya ve Varna'da fiili grevlere çıkmış, eylemler örgütlemiş ve Varna'da zincirin en büyük mağazasını işgal etmiş-